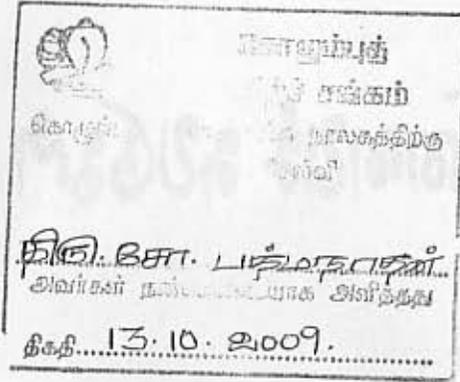

சுதந்திரப் படைகள்

திராசுலாசு கபுசுசு

-சுா.பதீலாசுசு-

நினைவுச்சுவடுகள் (கவிதை)

அதிரீயர் - சோ. பத்மநாதன் / உரிமை - அதிரீயகுக்கு / முதற்பதிப்பு - 2005 மார்ச்சு / வெளியீடு - தாண்டி, கேணியடி, திருநெல்வேலி / கணினி அச்சுக்கோப்பு - செல்வி அ. கிருபாகிரி / அச்சுப்பதிவு - நோபிள் அச்சகம், 103, பாலா வீதி, யாழ்ப்பாணம் / அட்டைப் பட ஒவியம் - ஆசை. இராசையா / கணினி வடிவமைப்பு - A. ஜூடசன் / பக்கங்கள் - xiv + 117 / விஸை - 180 ரூபா

NINAIYU CHUYADUHAL - (Poems)

Author - S. Pathmanathan / Copyright - with author / First edition - December 2005 / Publishers - Thoondi, Kerniyadi, Thirunelvely, Jaffna. / Typesetting - Miss A. Kirupakiri / Printing - Noble Printers, 103, Palaly Road, Jaffna, Sri Lanka. /

Cover painting - Asal, Raslah / Computer Design - A. Judeson / Pages - xii + 118 / Price - Rs 180 /

ISBN - 955 - 1441 - 00 - 1

அணிந்துரை:

நினைவுச்சுவடுகளில் துளிர்விடும் எண்ணங்கள் -

தமிழில் புதுக்கவிதையின் வரவு மரபுக்கவிதையின் போதாமைகளைக் கவிஞர்கள் உணர்ந்ததன் நேரடியான விளைவு என்று கூறுவது பொருத்தாதது என்பது என் மதிப்பீடு. பாரதியின் வசனகவிதை ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்காவிலும் வசன கவிதை வடிவங்கள் தோன்றியதன் உந்துதலால் உருவானது என்றே நம்புகிறேன். அது வால்நீர் விற்றமனின் பாதிப்பாகவும் இருக்கலாம். எனினும் பாரதி அதை மரபுக் கவிதையினின்று புறம்பான ஒரு வடிவமாகக் கையாண்டாரே ஒழிய ஒரு மாற்று வடிவமாக அல்ல. மரபின் தோற்றத்தடன் ஆனால் யாப்பு விதிகள் எனப்படுவனவற்றைச் சிறிது உடைத்துப் புதுமைப்பித்தனின் கவிதைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. எனினும் இவற்றில் எதுவுமே தமிழில் உண்மையான முன்னோடிகளல்ல. ‘எழுத்து’ சஞ்சிகை தமிழ்ப் புதுக்கவிதையின் ஊக்குவிப்புச் சக்தியாயும் முன்னோடியாகவும் கருதப்படுகிறது. எனினும் ‘எழுத்து’ சஞ்சிகையுடனே விருத்திபெற்ற கவிதையின் தேவையும் நோக்கமும் உள்ளடக்கமும், மரபு சார்ந்த தமிழ்க்கவிதையின் தேக்கத்தின் விளைவானவை என்று சொல்வது கடினம். ஏனெனில் அக்காலத்தில், மரபு சார்ந்த வடிவில் நவீன சிந்தனைகளை உள்ளடக்கிய வளமான கவிதைகள் வந்து கொண்டிருந்தன. குறிப்பாக, இலங்கையில் வடிவில் மரபின் வரையறைக்குட்பட்டு உள்ளடக்கத்தில் புதுமை மிக்க கவிதைகளின் எழுச்சிக்கான காலமாகவே 1960கள் இருந்தன. இதன் காரணமாகவும் தமிழகத்தில் புதுக்கவிதையில் ஓசை நயம் இல்லாமையுக்கு ஈடு செய்யுமளவுக்கு உள்ளடக்கத்திற் கணிதீ போதாதிருந்ததும் காரணமாகவே முருகையன், மஹாகவி ஆகியோருட்பட்ட பலர் புதுக்கவிதையை ஏற்க மறுத்தனர்.

இன்னொரு புறம் புதுக்கவிதையை மேற்கிலிருந்து பெற்றவர்கள், மேலை நாட்டு (உண்மையில் ஆங்கில மொழிக்) கவிதைகளின் மரபு சார்ந்த சந்த வடிவங்களினின்று அங்கிருந்து வந்த புதுக்கவிதைகள் விலகியதை மட்டுமே கவனித்தார்களன்றிப் புதுக்கவிதைக்கும் ஓசை நயம் இருக்கக்கூடும் என்பதைக் காணத்தவறி விட்டனர். பேச்சோசையின் சந்தம் என்று ஒன்று இருப்பதை அவர்கள் அறிந்திருந்ததாகத் தெரியவில்லை. அதன் விளைவாகக் “கட்புலன்” வழி ‘செவிப்புலன் வழி’ என்று புதுக்கவிதையும் மரபுக்

கவிதையும் சிலரால் வேறுபடுத்தப்பட்டன. சந்தம் என்ற சொற்பிரயோகமே மரபின் தொடர்ச்சியாகப் பலரால் அடையாளம் காணப்பட்டது. இது பொதுவாக மொழியினதும் குறிப்பாகப் பேச்சுமொழியினதும் ஒசை நயம் பற்றிய அறியாமையின் வெளிப்பாடு என்றே சொல்வேண்டும்.

தமிழின் மரபுக்கவிதை தனது வளர்ச்சிப்போக்கில் பலவகையான சந்த வடிவங்களை உள்வாங்கியுள்ளது. இவை அக்கால மொழிச் செயற்பாட்டிற்குரிய ஏறத்தாழ வரிக்கு வரி ஒரு சீரான சந்த ஒழுங்குகளைத் தம்முட்கொண்டிருந்தன. மோனையும் எதுகையும் செய்யுளுக்கு அழகு சேர்ப்பனவேயொழிய அத்தியாவசியமானவை என்று சொல்வது கடினம். அப்படியாயின் சங்கச் செய்யுள்கள் பல அவற்றை ஏன் இறுக்கமாகக் கடைப்பிடிக்கவில்லை என்ற கேள்விக்கு விளக்கம் இல்லை. மரபுச் செய்யுள் என்பது இறுகிப்போன ஒரு வடிவமானது மொழிப்புலமையையும் சொல்லாற்றலையும் முதன்மைப்படுத்திய ஒரு காலத்திலேயே என நினைக்கிறேன். இதன் தொடர்ச்சியாகச் சிலேடையும் கவிதையின் ஒரு முக்கியமான இடத்தைப்பிடிக்க இயலாமாகிறது. கவிதையின் பொருளை உய்த்தறியச் சிறப்பான மொழியாற்றல் தேவை என்கிற கருத்தும் புலமைக்கு வழக்கப்பட்ட சிறப்பான இடத்தடன் தொடர்புடையதே.

இந்த இடத்தில் தமிழகத்தில் அண்மைக்காலம் வரை ஆதிக்கம் செலுத்திய புதிர்ந்தன்மையான புதுக்கவிதைகளைக் கவனத்தில் எடுப்போமாயின், பழைய பண்டித மனநிலையிலிருந்து புதுக்கவிஞர் மரபின் ஒரு கிளையினரால் விடுபட இயலாமையைக் காணலாம். இன்னொரு புறம், கவிதையின் குறிப்பான சில பண்புகளுக்கு முதன்மை வழங்குவதை நாம் புதுக்கவிதை வடிவில் வரும் படிமங்கள் செறிந்த அல்லது வெறுமனே படிமங்களுடனேயே தேங்கிநிற்கிற கவிதைகளிற் காணலாம். இங்கு, அலங்காரப் பண்பு செறிந்த மரபுக்கவிதைகளையே ஒசைநயத்தை முதன்மைப்படுத்துகிற திருப்புகழ் போன்ற செய்யுள் களையோ எவரும் நோக்குகிற விதமாகவே படிமக்கவிதைகளையும் மதிப்பீட வேண்டி யிருக்கும். படிமங்களின் பொருத்தமின்மை, தெளிவின்மை, மிகையான பயன்பாடு என்பன அலுப்புட்டுகிற வீதம் சில மரபுக்கவிதைகளில் வரக்கூடிய சொற்குவியல்களை மிஞ்சிவிடவும் இயலும். புதுக்கவிதை பேச்சுமொழியின் ஒசை நயத்தை எவ்வாறு கையாள முடியும் என்ற அக்கறையை விட, அது எவ்வாறு மரபின் ஒசை நயத்தைப் புறக்கணிக்கக்கூடும் என்ற எதிர்மறையான அணுகு முறையே புதுக்கவிதைத்திறையில் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளது. இது புதுக்கவிதையின் சாத்தியப்பாடுகளை மிசவும் குறுக்கியுள்ளது என்றே நினைக்கிறேன்.

இலக்கியத்தில் உரை நடை ஆதிக்கம் செலுத்துகிற ஒரு காலத்தில் நாம் வாழுகிறோம். இதன் விளைவாகச் செய்யுள் வடிவங்கள் தமது முக்கியத்துவத்தை இழக்கின்றன. இது கவிதையின் நலிவுக்கும்

பங்காளிக்கின்றது என்பது உண்மை. எனினும் வானொலியினதும் பின்னர் தொலைக்காட்சி, வீடியோ என்பனவற்றினதும் ஆதிக்கம் வாசிப்பின் முக்கியத்துவத்திற்கு ஊறு செய்துள்ளது. பெரும்பாலான சமகாலக் கவிஞர்கள் அதிகம் வாசித்துள்ள கவிதைகள் தம்முடையனவாகவே இருக்கலாம் அல்லது தமது நண்பர்களைக் கொண்ட ஒரு குறுகிய வட்டத்திற்குப்பட்டு இருக்கலாம். இது நமது வாசிப்புப் பழக்கத்தின் அவலம். விமர்சகர்கள் எனப்படுவோரும் பரவலான வாசிப்புப் பழக்கத்தைக் கொண்டோராய் இல்லாமையை நாம் காணக்கூடுமாயுள்ளது. பரவலாக வாசித்தது போலத்தோற்றங்காட்டுகிற விமர்சகர்களிற் சிலரிடம் ஊன்றி வாசிக்கிற பண்பு உள்ளதாகத் தெரியவில்லை.

புதுக்கவிதைகள் பற்றிய திறனாய்வுகள் படிமப்பிரயோகம், கவிதைப் பொருள் என்பனவற்றை கவனிக்கிற அளவுக்கு ஒசை நயத்தைக் கவனியாமல் விடுவதற்கு ஒசை நயம் பற்றிய கவனம் விமர்சகர்களிடம் இல்லாமையைவிடக் கவிஞர்களிடம் இல்லாமையே முதன்மையான காரணமாக இருக்கலாம்.

இந்தப் பின்னணியில், இலங்கையில் புதுக்கவிதையின் வளர்ச்சியை நோக்கினால், மரபுடன் நல்ல பரிச்சயம் உள்ளவரான சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் புதுக்கவிதைகளில் உள்ள ஒசை நயத்தையும் கவிதைப்பரப்பின் விரிவையும் மரபை அறவே நிராகரித்தவர்களிடம் என்னால் இதுவரை காண இயலவில்லை. மரபுக்கவிதையில் காவியங்களுக்கு ஒரு சிறப்பான இடம் இருந்தது. அதைப் பாரதி, பாரதிதாசன் வழியாக மஹாகவி, முருகையன் வரையும் அப்பாவும் காணமுடியும். வ.ஐ.சு ஜெயபாலன் சுயசரிதைப் பாங்காக எழுதிய ஒரு காவியத்தில் அவரது கவிதைகளின் அகவற்பாக்கட்குரிய சந்தமே மேலோங்கியிருந்ததாக நினைவு. அந்த வகையில் நம்மான் போல மரபின்னறு சில தாரம் விலகினாலும் மரபின் சந்தத்தடன் பிடிப்புள்ள ஒரு கவிஞராகவே ஜெயபாலன் தெரிவிப்பார். பேச்சோசையின் சந்தம் இன்னமும் புதுக்கவிதையின் போதியளவுக்கு உள்ளாக்கப்பட்டதாகச் சொல்வது கடினம்.

சோ.ப மரபுக் கவிஞராகவே அடையாளப்படுத்தப்பட்டவர். புதுக்கவிதையில் அவருக்கு ஈடுபாடு குறைவு என்பதே என் எண்ணம். எனினும் பல அயல்மொழிக் கவிதைகளைத் தமிழ்ப்படுத்தியுள்ள காரணத்தால் அவர் மரபு சாராத வடிவங்களைத் தனது தமிழாக்கங்களிற் பயன்படுத்தியுள்ளார் (இங்கு கே. கணேஷ் போன்றோரிடமிருந்து அவர் மிகவும் வேறுபடுகிறார்) அதைவிடவும், அவர் தமிழாக்கிய கவிதைகள் பெரும்பாலும் ஆங்கிலத்தில் புதுக்கவிதை வடிவிலேயே வழங்கப்பட்டிருந்தன என நினைக்கிறேன். எனவே அவருடைய ஈடுபாடின் மையைப் பரிச்சயமின்மையுடன் குறுப்பிக்க கொள்ளக்கூடாது.

எக்காரணங்கொண்டோ இக்கவிதைத் தொகுதியில் மரபு சாராத வடிவில் அக்கப்பட்ட கவிதைகளே ஏகப் பெரும்பாலானவை. இறுதியில் வருகிற சில மட்டும் மரபு சார்ந்தன. அன்றாடப் பேச்சு மொழிவடிவிலேயே சில கவிதைகளும் செம்மொழி எனக்கூடிய இலக்கணச் சக்தமான மொழிநடையையும் வேறுபடும் அளவுகளிற் பயன்படுத்திப் பெரும்பாலானவையும் அமைந்துள்ளன. அகவற்பாக்களின் சந்தத்தினின்று சோ.ப. விடுபடுவது உணர்வுபூர்வமான ஒரு முயற்சியின் விளைவாகவே என்று எண்ணும் படி அச்சந்த ஒழுங்கு பல இடங்களில் தலை நீட்டி விடுகிறது. எனினும் புதுக்கவிதையில் பேச்சுமொழியை நேரடியாகவே தன்னுடைய கூற்றாகவும் மேற்கோளாகவும் பயன்படுத்தியுள்ளமை புதுக்கவிதைக்குப் புதிய சாத்தியப்பாடுகளைச் சட்டிநிற்கிறது. மேற்குறிப்பிட்ட விதமான மொழி நடை கவிதைகளின் பாடு பொருளுக்கு மிக ஏற்றது என்றே நினைக்கிறேன். ஏனெனில் இக்கவிதைகள் யாவும் அவரது வாழ்வின் அனுபவங்களின் என்பதை விட, அவருடைய மனத் திறவுகளின் பதிவுகள். அவர் அறிந்திருந்த ஓர் உலகின் மனிதர்களை நம்முன்னாற் கொண்டு வந்து நிறுத்துவன. அவற்றில் அவருடைய மதிப்பீடுகளை விட அவர்களுடனான உறவே முதன்மைபெறுகிறது. எனவே அந்த உறவுகளின் மொழிவழிப் பரிமாறலான உரையாடல்கள் எந்த விதமாக அமைந்தனவோ அந்த விதமாகவே கவிதையில் வெளிப்படுவதும் பொருத்தமானது என்றே நினைக்கிறேன். அவைகூறும் அந்தரங்கமான சில உணர்வுகளை வேறு சொற்களின் சொன்னால் கவிதையை மொழி பெயர்ப்பில் வாசிக்கிற மாதிரி, எதையோ பறிகொடுத்து நிற்கும்.

கவிதைகளிலிருந்து மேற்கோள் காட்டிக் கொண்டு போனால் முடிவின்றி நீளும் என்றாவும் என்மனதில் ஆழமாகப் பதிந்த சில வரிகளைப் பிறகுடன் பகிராமலும் இருக்க இயலாது. ஆனால் இவை மட்டுமே பகிர ஏற்றான என்றாகிவிடாது.

"சின்னப்பெட்டையா இருக்கேக்கையும்
இப்பிடித்தானடா நான்
இரவு
எல்லாரும் சாப்பிட்டிருப் படுத்திடுவினம்
நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பேன்!
அப்பு திண்ணையில் இருப்பார்
சாப்பிட்டிருச் சுருட்டுக் குடித்த படி"
"நீ ஆறுதலா சாப்பிடு பிள்ளை
நான் இருக்கிறேன்"

குழந்தைகளின் சபாவங்களை இயல்பாக ஏற்று மதிக்கிற ஒரு பண்பு எல்லாப் பெற்றாருக்கும் அமையவில்லை. இந்த வரிகளின் பின்னால் ஒரு பரிவான தந்தைக்கும் அப்பால் ஓர் ஆழமான மனித உறவைக் காணலாம்.

நயினார் அடிச்சா
நாலுபேருக்குத் தெரியும்
நான் அடிச்சா
உடைமெல்லாம் தெரியும்!

இவை சாதியத்திற்கெதிராக ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் போராட்டத்தின் வளர்ச்சிக்குட்பட்ட மொன்றை அடையாளங்காட்டுகிற வரிகள்.

பொறுக்க முடியவில்லை என்னால்
அம்மாவைக் கேட்டேன் :
"உன்னைக்குறைகூறுகினம்
அவையோடே என்ன கதை பேச்சு?"
வழக்கம் போல
சுருக்கமாகவே பேசினா அம்மா
"அவைசெய்யிறது அவையையோடே!"

இது வாழ்க்கை சுற்றுத் தருகிற அரிய பாடம். தனிப்பட்ட சிந்தனைகளையும் அவதூறுகளையும் எதிர்கொள்ள இதைவிடச் சிறந்த வழி எதுவும் இல்லை. எனக்குத் தெரிந்த முதிய ஒருவரிடமும் இந்தப் பண்பு இருந்தது. யார் நிந்தித்தாவும் பதிவக்கு நிந்திக்கமாட்டார் "நாய் குரைக்குதெண்டா நானும் திரும்பிக் குரைக்கேவோமோ?" என்பார். இந்தவிதமான ஞானம் கல்வியால் வருவதில்லை என்ற மட்டும் நிச்சயமாகத் தெரியும்.

தொகுதியின் முற்பகுதியில் வருகிற கவிதைகளின் சொற்பிரயோகத்திலும் ஓசை நயத்திலும் ஒங்கி ஒலிக்கும் பேச்சுமொழியின் அதிக்கத்தைப் பின்னர் வருகிற கவிதைகளின் அகவற்பாக்கட்குரிய சந்தம் இடையிடையே மேவிவிடுகிறது. மரபுக் கவிதைக்குப் பழக்கப்பட்டவர்களுக்குப் பிடித்தமான சந்த ஒழுங்குகள் அவர்களுடைய நயமலே அவர்களது அக்கங்களில் நழைந்து விடுகின்றன. இங்கு தான் மரபுக் கவிஞர்கள் வலிந்து சொற்களைத் திணிக்கிறார்கள் என்ற குற்றச் சாட்டின் வெறுமை புலனாகிறது.

சோ.ப தனது அறுபது சொச்ச ஆண்டுகளின் நினைவுச் சொட்டுக்களை யாரையும் புண்படுத்தாமலே நம்முடன் சுவைபடப்புகிறார். அது நமக்கு அதற்குமப்பாலான பயன்விளைவிக்குமென எதிர்பார்க்கிறேன்.

சி. சிவசேகரம்
பொறியியற்பீடம்,
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

என்னை-

'வடக்கிருத்' தயக்குப் பிறகு
இரு கவிதைத் தொகுதிகள் வெளியிட். பேன்.
இரண்டுமே மொழிபெயர்ப்பு.

'புதுவை' உள்ளிட்ட நண்பர்கள்

"மொழிபெயர்ப்பு ஒரு புறம் இருக்கட்டும்! சொந்தக் கவிதைகளை
வெளியீடுங்கள்

என்று அன்புக்கட்டளை இருக்கிறார்கள்.

அதற்குச் செவி சாய்த்ததின் விளைவே இத்தொகுதி.

முக்கிய தொகுதியை விட

'நினைவுச்சுவடுகள்' வித்தியாசமானது.

இதில் அடங்கியுள்ள கவிதைகள்

என் பிள்ளைப்பருவ, இளமைப்பருவ நினைவுகள்.

சுற்றில் வரும் கவியரங்கேறியவை தவிர்ந்த எல்லாம்

பேச்சுவழக்குத் தழுவிய எளிமையான சித்திரங்கள்

மரபுவழிவந்த பா-பாவின் வாடிவங்கள் தவிர்க்கப்பட்டிருள்ளன.

முற்றாக அல்ல

பாலிந்படுநெய்போல் மறைய நிற்பனவும் உள.

வடக்கிருத்தலில் உள்ள கவிதைகளை

எடுத்தாரைப்பு ஆகக் காண்பார் கா. சிவத்தம்பி.

அதிற்பல கவிதைகள்

நடத்திக் காட்டல் enact செய்கின்றன.

என வாதிடுவார் இ. முருகையன்.

‘நினைவுச் சுவடுகளை’ அவர்கள்

எங்ஙனம் வகைப்படுத்துவரோ அறியேன்.

‘இவை கவிதைகள் அல்ல’ என்று சீலர் அடித்துச் சொல்லக்கூடும்.

வாசகன் என் அநபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டால் போதும்;

என்ன பேரிட்டு அழைக்கிறான் என்பது பொருட்டல்ல.

“பெயரில் என்ன இருக்கிறது?

நாம் என்ன பேரிட்டு அழைக்காவும் ரோஜா (தன்) மணம் வீசத்தானே செய்யும்!”

என்று ஷேக்ஸ்பியர் சொல்லவில்லையா?

எழுத்தாளர்களை, கதை எழுதவோர் என்றும்

கதை சொல்வோர் என்றும் பாசுபடுத்துகிறார் ஜெயமோகன்.

அவர் அளவீட்டில்

கி.ராஜநாராயணமும் அ. முத்துலிங்கமும் ‘கதை சொல்லிகள்’

ஒருவேளை

இக்கவிதைகளை ஆக்குவதில் நான் கதை சொல்லியாக மாறிவிட்டேனோ

என்ற ‘சமுசயம்’ உண்டாகிறது.

எங்கள் பாணர்களும் மேனாட்டு bards உம் கதைசொல்லிகள் தாமே!

அந்த மரபில் ஒருவனாய் இருந்து விட்டுப்போகிறேன்.

ஒரு தொகுதிக்கு கவிதைகள் போதுமோ என்ற ஐயம் முதலில் இருந்தது. சேகரிக்கத் தொடங்கிய பிறகு தான், நிறையவே உதிரிகள் சேர்ந்தன.

“போதும் போதும்” என்று சிலவற்றைத் தவிர்க்கும் அளவுக்கு கையிருப்பு மிகுந்தது.

தொட்டனைத் தாறும் மணற்கேணியாக

எழுத எழுத இளமை நினைவுகள் சுரக்கின்றன.

ஜெயகாந்தன் ஒரு முறை சொன்னார்:

மஞ்சக் குப்பத்தில் வாழ்ந்த ஆறு ஆண்டு காலத்தில் நான் சந்தித்த மனிதர்களைப் பற்றி அறுபது வருஷம் எழுதுவதற்கு என்னிடம் வீஷயம்

இருக்கு! என்று.

தம்பலகமத்தில் நான் வாழ்ந்த ஆறு ஆண்டு கால அநபவம் பற்றி எழுத என்னிடம் நிறையய உண்டு!.

மனிதன் எதையுமே மறப்பதில்லை.

ஒருவட்டம் சுற்றி அறுபது ஆனதும்,

மன அரங்கில் அணிவகுத்து நிற்கும் நினைவுகள்

இரவு பகலாய் “எனை வைத்தி எனைவைத்தி!” என இரக்கின்றன.

எழுதிச் செல்வது விதியின் கை!

இத்தொகுதியை உருவாக்குவதில்

என்னோடு உழைத்தவர் நண்பர் ஆசை. இராசையா.

நம்மிடையே வாழும் அற்புதமான கலைஞர் அவர்.

அதைவிட முக்கியம் அவர் ஓர் அற்புதமான மனிதர் என்பது.

முகப்போவியத்தை வரைந்ததோடமையாத நூலை வடிவமைப்பதிலும் அவர் பங்கு கணிசமானது.

அணிந்துரை வழங்கிய பேராசிரியர் சி.சிவசேகரம்

எழுத்தப் பணியை மிக்க பொறுப்புணர்ச்சியோடு செய்யும் ஒருவர்.

பொறியியல் துறையின் பால் காட்டும் அதே அர்ப்பணிப்போடு

இலக்கியத் துறைகளிலும் ஈடுபடுபவர்; பாடுபடுபவர்.

வெளிநாட்டுப் பயணம் ஒன்றை மேற்கொள்ளும் நிலையில்

என் பிரதியை அவரிடம் சேர்ப்பித்த போதும்,

பயணத்திலேயே வாசித்தது,

கூடமை அழுத்தங்களிடையே ஒருவாறு நேரம் கண்டு பிடித்தது

அணிந்துரையை எழுதி அனுப்பிய பேராசிரியருக்கு

என் கடப்பாடு பெரிது

நால் உருவாகும் நாள்களில்

நோயின் அச்சகத்தில் சொந்தவீடு போல ஒரு சுயாதீனம் எனக்கு.

உரிமையார் ஊ்தருக்கும்

கணினி அச்சக்கோப்பைக் கலைநேரத்தியோடு செய்து

செல்வி கிருபாவுக்கும் என் நன்றி உரியது .

‘ஏரகம்’

பொற்பதி வீதி,

கொக்குவில், இலங்கை.

சோ.பத்மநாதன்

e- mail sopca1404@yahoo.co.uk

phone 021 222 7909

நன்றி :

தினக்குரல், வலம்புரி, மல்லிகை, தாயகம், கலைமுகம், லெளிச்சம்,
நமது சிறுநாடு, புலரி, ஞானம், வைகறை
ஆகிய ஏடுகளுக்கு

சோப

சுவீகாரம்

அறுபது வருஷத்துக்கு முந்திய கதை
அடுத்தடுத்த வீடுகள் அவை
ஒன்று அண்ணன் வீடு
மற்றது தங்கை வீடு
வேலியில் பெரிய பொட்டு
இலகுவாகப் போய் வர!
அண்ணனுக்கு இரண்டு பிள்ளைகள்
ஓர் ஆண், ஒரு பெண்
தங்கைக்கு மூவர் பிள்ளைகள்
ஆண்மக்கள் இருவர் பெண் ஒருத்தி

அண்ணன் வீட்டில்
சின்னக் குழந்தைகள் இல்லை
அண்ணன் மகள் அன்னம் குமர்ப்பிள்ளை
அவள்
அடிக்கடி மாமிவீடு போவது
பிள்ளைகளைத் 'தூக்க எடுக்க'
மாமியின் மூன்றாவது பிள்ளையில்
அவளுக்குக் கொள்ளை ஆசை
சுருட்டை மயிரும்

கிருகூரு என்ற கண்களும்
 பொடியனுக்கு!
 இந்த நிலையில் தான்
 இவன் பதினெட்டு மாதப் பிள்ளையாய்
 இருக்கும் போது
 மாமி
 மற்றொரு மகனைப் பெற்றெடுத்தாள்!
 இரண்டு பிள்ளைகளையும் பார்க்க
 மாமி சீரமப்படும் போது
 மருமகள் கைகொடுத்தாள்
 இரண்டாவது பெடியனைச் சவீகரித்துக் கொண்டாள்
 அந்தக் கதையை
 பெரியம்மா வாயால் கேட்க வேண்டும்!
 மாலை அஞ்சு மணிக்கே வந்திடுவாள் அன்னம்
 பிள்ளையைத் தூக்கி விளையாடுவாள்
 அஞ்சரை, ஆறாகும்
 இருட்டிக் கொண்டு வரும்
 அன்னத்தின் முகமும்
 இருட்டிக் கொண்டு வரும்!
 கடைசியா
 கொம்மா
 பால் போத்திலைக் கையிலை குடுக்கு
 உன்னையந்தூக்கிக் குடுக்கு
 'தம்பியைக் கொண்டு போவன் பிள்ளை'
 எண்ட பிறகுதான்
 அன்னத்தினரை முகத்திலை சிரிப்பு வரும்!
 திரும்பிவாறது
 பொழுது விடிய!
 உட்பிடித்தான் மோனை
 பதினெட்டு மாதக்கிலை
 கொம்மான் வீடு போன நீ
 பிறகு
 திரும்பி வரவே இல்லை!

பெரியம்மா

அய்யன்னா கானாவுக்கு மக்கள் எழுவர்
 ஆண்கள் இருவர்; பெண்கள் ஐவர்.
 மூத்தவ
 பெரியவ, பெரிசு, பெரி, பெரியம்மா எனப்
 பேராயிரம் பரவி நாம் ஏத்திய
 சின்னாச்சிப்பிள்ளை;

இந்தப் பெரியம்மா மீது
 எங்களுக்கு
 அதாவது

தங்கை பிள்ளைகளாகிய எங்களுக்கு
 தனி உரிமை;
 ஒன்று 'கதை குடுத்து' பராக்காட்ட;
 ஒன்று தலைபின்னிவிட்டுப் பேச்சுவாங்கும்;
 பேச்சோ, ஏச்சோ
 அன்பில் குழைத்துத்தான் வரும் ;
 "உவள் மாணிக்கத்தினரை எல்லாம்
 ஆறு மாதத்திலை பிறந்ததுகள்"
 (இது விளங்க ஆறுமாதம் பிடித்தது);
 தங்கைமேல் உள்ள பாசத்தை
 எங்கள் மேல்
 பெரி transfer பண்ணுது என்று விளங்க
 மேலும் கனகாலம் பிடிச்சது
 ஆக
 பெரி என்ற தோழியோடு
 நாங்கள் 'பாண்டி' விளையாடுவதுண்டு
 பாண்டிப்பலகையும் புளியங்கொட்டையும்
 தலைவாசலில் இருக்கும்
 இப்பிடித்தான் ஒருநாள்
 இவன் சண்முகம்
 பெரியோடை பாண்டி விளையாடிக் கொண்டிருந்தான்
 அண்டைக்கு
 பெரிக்குக் குருட்டு luck;
 சின்னப் பெடியன்
 அடுத்தடுத்துத் தோற்ற ஆத்திரத்திலை
 எழும்பினான்
 "இறுக்கடி சின்னாச்சி;"
 பெரியம்மா விறைச்சுப் போனா
 அயலெல்லாம் கதைபரவி
 ஒரே கலகலப்பு
 அவனைக் கூப்பிட்டு
 இந்தக் கதையைத் திருப்பிச் சொல்லக்கேட்டு
 சிரித்து மகிழ்ந்தவர்
 பெரியப்பு;

முன்னோடி

பெரியம்மா வளவு
 இரண்டு ஒழுங்கைகளை இணைக்கும்
 நீட்டுக் காணி
 மாமா வீட்டில் இருந்து
 மச்சாள் வீட்டுக்குப் போக
 எனக்குக் குறுக்குவழி
 பெரியம்மா வளவுதான்
 பத்துப் பன்னிரண்டு வயதில்
 இவ்வழியே நான் போகும் பொழுதெல்லாம்
 பெரிவீட்டில்

எனக்கென
நல்லது நறியதுகள் காத்திருக்கும்
தேநீர்
பாறியீட்டு
பனகிழங்குத் துவையல்
நாளாக்கொன்று, வேளைக்கொன்று

பள்ளி விடுமுறைக் காலத்தில்
எனக்குப் பல பணிகள்
முக்கியமானது
சுருட்டுக் கொட்டிலில்
பத்திரிகை வாசித்தல்
அல்லது
"கேளும் ஜெனமேஜெயமகாராசனே
என்று வைசம்பாயனர் சொல்லத் தொடங்கினார்"
என
அனுமார் வால்போல நீளும் வசனத்தில்
பாரதக் கதை படிப்பது
என் வாசிப்பைக் கேட்கும் தொழிலாளர்களுள்
முத்தவர் பெரியப்பு
ஆளை உச்சு ஏலாது
மனிசனுக்குத் தான் கதை முழுதும் தெரியுமே!
பிற்பகலிலை
பெரியப்புவுக்கு ஒரு சோட்டை வரும்
"மோனை ஒரு வாய்வெத்திலை இடிச்சுக் கொண்டுவா"
இந்த விடுதலைக்காக காத்திருந்தவன்போல
அம்புநவிக் கொண்டு போவன்
பெரியம்மா கண்ணயரும் நேரம்
தட்டத்திலிருந்து
வெற்றிலை, சீவல், சுண்ணாம்பு - எல்லாம்
கணக்காக எடுத்து
பக்குவமாக இடித்து
பூவரசம் இலையில் இறக்கி
மடித்து

விண் சூவிக்கொண்டு போய்
பெரியப் பூட்டைக் குடுத்திட்டு
கிட்டி அடிக்கப் போயிருவன்.

எட்ட, இவளவு பக்குவமா
இடிச்சுக் குடுத்தும்
'நல்லா இருக்கு' என்று
பெரியப்பு சொல்லேல்லை என்று
எனக்குத் தீராத கவலை
என்னடா செய்வமெண்டு யோசிச்சன்
அன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை
பெரியம்மா கோயிலுக்குப் போயிட்டா
வழுமையான வெத்திலை ஓடர் வந்தது
நான் கற்பனை செய்திருந்த மாதிரி
இடித்துக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கன்
எட்ட நிண்டு ஓரக்கண்ணலை பார்க்கிறன்
பெரியப்பு முகத்தில்
நவரசங்கள்
மாறிமாறி வந்து போயின;
வேறொன்றுமில்லை
ஒரு கறண்டி சீனியும் சேர்த்திருந்தன்
நான்
பன்னிரண்டு வயதில் செய்த பரிசோதனையே
பிற்காலத்தில் பீடாவாக வந்தது என்று
உரிமைகோர முடியுமா, என்ன?.

பெரியப்பு போட்ட சால்வை

அந்தக் காலத்தில்
அண்ணாமலை
புகழ்பெற்ற வைத்தியர்
சோமசுந்தரப் புலவர்
அண்ணாமலை புகழை
அருமையாகப் பாடியுள்ளார்
வைத்தியம் இலவசம்
கைநீட்டிக் காசவாங்குவதில்லை
"அண்ணாமலை தொழுவார்பிணி
வழுவாவணம் அறுமே"
சதுமலையில்
வைத்தியர் முன்றிலில்
சனம் அலைமோதும்
விடியற்காலை நாலுமணிக்கே
கூட்டம் கூடத் தொடங்கிவிடும்

சோப

அப்போது
மாமாவக்குப் பக்கவாதம்
படுத்த படுக்கையில் கிடந்தார்
அண்ணாமலை வைத்தியம்
குறுக்குவழியாய்ப் போனால்
எங்கள் வீட்டிலிருந்து
அண்ணாமலைவீட்டுக்கு
இரண்டு மைல்தேறும்
மருந்து வாங்குறது பெரியப்பு
நாலு மணிக்கே எழும்பி
பொடி நடையிலை போய்விடுவார்
பொழுது விடிஞ்சு நாங்கள் எழும் பேக்கை
ஆள் வீட்டிலை நிற்கும்
அன்றைக்கும் அப்படித்தான்
காலையிலை எழும்பி
பல்லு விளக்கிக் கொண்டு நிக்கிறன்
பெரியப்பு வருகுது
பரியாரியார் வீட்டாலை!
முககுப் பக்கத்திலையிருந்து
இரண்டு நாடா தொங்குது
சால்வைக்கு ஏது நாடா?
கிட்டப்போய்ப் பார்க்கிறன்
பெரியம்மாவின்ரை வெள்ளைப் பாவாடை!

விளங்கியிட்டுது
விடியப்பறம்
வெளிக்கிடேக்கை
இருட்டிலை
கொடியிலை
சால்வையோடை கிடந்த
பாவாடையை எடுக்கு
தோளிலை போட்டுக்கொண்டு
சதுமலை போய் வந்திருக்கு
மணலன்:

நேரமும் தூரமும்

பெரியப்பு செய்யிற கொடுமை

தாங்க முடியேல்லை!

பின்னை என்ன

பாரதத்திலை கேட்டா

சொல்லிறன்!

ராமாயணத்திலை கேட்டா

சொல்லிறன்!

மனக்கணினும் கேட்டா?

அதுவும்

கஷ்டமான கணக்கு

‘முப்பத்திரண்டு பரப்பு வயல்

பரப்புக்கு இரண்டு புசல் விளைச்சல்

ஒரு புசல் நெல்லு எட்டு ரூபா

சோப

வெட்டுக் கூலி என்பது ரூபா
வருமானம் எவ்வளவு?’

பெரியப்பு கணக்கிலை புலி
பாண்டி விளையாடேக்கை
மனக்கணக்குப் பார்த்து
குஞ்சுக்குக் கட்டி

பெரியம்மாவை வெண்டு

பேச்சு வாங்கிற மனிசன்!

இப்ப என்னைப்போட்டு உருட்டுது

பொறுத்துப் பொறுத்துப் பாத்தன்

ஆளை மடக்கவேணும்!

‘நான் கேக்கிற கணக்கை

செய்யுங்கோ பாப்பம்!’

விட்டன் ஒரு சவால்!

(நாராயண ஐயரெட்டை

நேரமும் தூரமும் படிக்கிற காலம்!)

மணிக்கு 30 மைல் வேகத்திலை ஓடும்

‘250 அடி நீளமான புகைவண்டி

630 அடி நீள மேடையைக்கடக்க

எவ்வளவு நேரம் எடுக்கும்?’

‘பெரியப்புவுக்கு நல்லாவேணும்

நாராயண ஐயரெட்டைக்

கணக்குப்படிக்கிற

என்னோடை இனி

சேட்டை விடமாட்டார்!’

பெரியப்பு கடுமையா யோசிக்குது

பாவமாயும் கிடக்கு

பெரியப்பு முகட்டைப் பார்க்கப் பார்க்க

எனக்கு ஒரே புளுகம்

வெற்றி கைக்கெட்டும் நேரம்

மனிசன் வாயைத் திறந்துது:

‘இருபது செக்கன்ட்!’

நான் வாயைத் திறக்கவே இல்லை!

ஆடை திருடிய கதை

அம்மாவைப் பேய்க்காட்டுறது சுகம்
சூதுவாது தெரியாதது மட்டுமல்ல
மற்றவை செய்யிறதும் பிடிபடாது

சோப

அப்பிடியொரு பிறவி
அருள் அண்ணா அம்மாவை ஏமாற்றியகதை
அயலட்டையெல்லாம் பிரசித்தம்!

சொல்லியிருக்கிறன்
அருள் அண்ணா பெரியவவின்ரை
ஓற்றைக் கொழுந்து
நிலத்திலை நடந்தது குறைவு
அத்தை மடிமேலும் அம்மான்மார் தோள்மேலும்
அவர் அரசாங்கம்!
பெரியக்கா பிள்ளை என்று
அம்மாவுக்குச் செல்லம்!

வீட்டிலை இரண்டு பசுமாடு
பால் குடிக்கிறது போக
மிகுதி தயிராகும்.
கொஞ்சநாளா அம்மாவுக்கு ஒரு பிரச்சினை
என்னதான் வற்றக் காய்ச்சிபிரை ஊத்தினாலும்
வெண்ணெய் திரளாதாம்!

ஒரு நாள்

பனை ஓலை கிழிச்சுக் கொண்டிருந்தவ
திடீரென அடுப்படிக்குள் போனால்
செல்லப்பிள்ளை
அருள் அண்ணா
இரண்டு பனை ஈர்க்கை வளைச்சு
அடுப்பிலை வற்றிக் கொண்டிருந்த பாலுக்குள்ளிருந்து
லாவகமாக ஆடையை எடுத்து
வாய்க்குள் போட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்!
கண்ணன் வெண்ணெய் உண்ட கதையெல்லாம்
எங்கடை ஊரிலை popular ஆகாத காலம்!
அருள் அண்ணா ஆடை திருடியகதை
அயலெல்லாம் அடிபடலாயிற்று.

அருள் அண்ணா

மழையோடு சேர்ந்து
சுழற்றி அடிக்குது காற்று
இருபறமும் வயல்வெளி
வீதியில் குடையோடு

சோப

பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவன்
பாடசாலையிலிருந்து வந்து கொண்டிருக்கிறான்
சுழற்றி அடிக்கும் காற்று
கோலி இழுக்குது குடையை
சிறுவனை -
எங்கள் அருள் அண்ணையையும் சேர்த்து

அருள் அண்ணை
பெரியம்மாவுக்கு ஒரே பிள்ளை
பெரியம்மா ஏழுபேருக்குள் மூத்தவ
ஏழாய்க்கிளை பரப்பிய விருட்சத்தில்
அருள் அண்ணா முதற் கொழுந்து
அத்தை மடிமேலும் அம்மான்மார் தோள்மேலும்
அவர் ராஜாங்கம்!

இவர்தான் இப்பொழுது
காற்றுவெளியில்
கையில் குடையோடு
வயல்வெளிக்கு இப்பால்
பிள்ளை வரும் வழி பார்த்தபடி
பெரியப்பு!
குடையோடு இழுபடும் பிள்ளையை
கண்டு விடுகிறார்.
"கையை விடு மோனை"
கத்துகிறார் அவர்!
குடை வயல் வெள்ளத்தில்
மிதக்கிறது
ஓடிப்போன பெரியப்பு
வாரித்தாக்கியது குடையை அல்ல
மகனை!

யான் பெற்ற இன்பம்

வருஷப்பிறப்புக்கு முன்பாகவே
வாக்கிய பஞ்சாங்கம் வாங்கிவிடுவார்
மாமா
அதிற்குறித்த நல்வேளையில்
மருத்துநீர் தேய்த்து
முழுதுவோம்
புத்தாடைதரித்து
கோயில் சும்பிட்டு வந்தால்
அத்தை கையால் அட்ட
பாற்பிட்டு
ஒருபெரிய

சோப

மருத்துவ வாழைப்பழக்குடன்

வாக்கிய பஞ்சாங்கம் குறிப்பிட்ட
நல்வேளையில்
குத்துவிளக்கேற்றி
நிறைகுடம் வைத்து
பொட்டு வைத்து தலைப்பாகை கட்டி
மாமா வீற்றிருப்பார்
வரிசையாக
எல்லோரும் வந்து
கைவியளம் பெறுவர்
வெற்றிலையுள்
நெல்லும் மஞ்சளும்
காசும் இருக்கும்
ஐம்பதாம் ஆண்டளவில்
ஒரு ரூபா ஐம்பத்தொருசதம்
பெற்ற ஞாபகம்;
பின்னேரம்
போர்த்தேங்காய்க் களம்!

இப்படியாக
எங்கள் பொழுது இனிது கழியும்
ஆனால் இன்றோ
பஞ்சாங்கம் இரண்டு பட்டுப் போச்சு
நான் கொடுக்கும் கைவியளம்
நாற்றுக் கணக்கில்
அது பெறுமதி இழந்து போச்சு
மருத்துநீரும்
மகிமை இழந்தது
நான் வாழ்ந்த வாழ்வு
இதுவென
என்பிள்ளைகளுக்குக் காட்டலாம்
என்றாலோ
மருத்துவ வாழையை மருந்துக்கும் காணோம்!

மாமாவின் அடிச்சுவட்டில்

உலகம் சுழல்கிறது
புற உலகம் மட்டுமல்ல
என் அக உலகமும் தான்
இல்லாவிடின்
அறுபது வருடத்துக்கு முந்திய
பிள்ளைப்பருவ நினைவுகள் எல்லாம்
மன அரங்கில்
சில நாளாய்
அடிக்கடி தோன்றுவதேன்?
அறுபது ஒருவட்டம் என்பது
சரிதானோ?
எனக்கு நாலு வயதிற்குக்கலாம்

சோப

தம்பிக்கு இரண்டு
கிடுகு பின்னுவதற்காக
முற்றத்தில்
வெட்டிப்போட்ட தென்னோலையில் கிடந்து
தம்பியும் நாணும் கைகால் அடிக்கிறம்
"நண்டு சுடுகுது நண்டு சுடுகுது!"
"அந்தா, கொம்மான் வாறார்!"
- இது அம்மா
பார்த்தால் மெய்யாகவே
படலையில் மாமா!
குதித்தோடுகிறோம்
கையில் இருந்த பொதிகளை கீழே வைத்துவிட்டு
ஒவ்வொரு கையிலும் ஒருவனைத்
தூக்கிக் கொள்கிறார்
கீழே வைக்கப்பட்டதும் பெறுமதியானதுதான்
பன்புல்லால் இழைக்கப்பட்டபை
(அப்படியொரு கைவினையை இதுவரை கண்டதில்லை)
அது நிரம்பகஜு!
ஆம் மாமா மட்டக்களப்பிலிருந்து
வந்திறங்கிறார்
எங்கள் உற்சாகத்துக்குக் காரணம் அதுதான்

அறுபது வருடத்துக்குப் பிறகு
மாமாவின் அடிச்சுவட்டில்
மன்னம்பிட்டி, வாழைச்சேனை
ஓட்டமாவடி, சந்திவெளி
செங்கலடி, ஏறாவுர்
என்று சுற்றிவருகிறேன்.

மாமாவின் பயணத்துக்கும்
என் பயணத்துக்கும் இடையே
இந்த மண்கண்ட மாற்றங்கள்
எல்லா வற்றுக்கும் மங்களம் பாட
ஒரு சனாமியல்லவா அடித்திருக்கிறது!

அத்தை

அத்தைக்கு இடக்கைப் பழக்கம்
சும்மா சொல்லக்கூடாது
புகழ்பெற்ற இடக்கை அது:
அத்தை உணவு பரிமாறுவது
அதே இடக்கையால் தான்
பெற்ற பிள்ளைகளை விட
அத்தை கையால் சாப்பிட்டவர்கள்
மருமக்களாகிய நாங்கள்தாம்!

எங்களை விடுங்கோ
பேருவலக்கடைக்காரர் முதல்
தம்பன் கடவைப் பொயிலை வியாபாரிகள் வரை
அத்தையின் விந்நதோம்பலை
அநுபவிக்காதார் யார்!
அத்தைக்கு நான் செல்லப்பிள்ளை
அத்தையின் பிள்ளைகள் வயதில் மூத்ததால்
முற்று முழுதாக

சோப

என்மீது

அன்பைச் சொரிந்தா அத்தை!
அதுவும் எவ்வளவு அன்பு?
சுவல் ஆமை
குரைகடல் ஆமையைக் கேட்டது போல
‘இவ்வளவு இருக்குமோ?’

எனக்கு அப்போ பத்து வயது!
பாடசாலை விட்டு
வந்து கொண்டிருந்தன்!
ராசா சைக்கிளில் ஏறச் சொன்னான்
ஏறினன்
கொஞ்சத் தூரம் போயிருப்பம்
என் இடக்கால் சில்லுக்குள்.
தோண்டி எடுத்துவிட்டது சதையை
இரத்தம்
பெருக்கோ பெருக்கு!
காரில்
கொண்டுவந்து இறக்கினார்கள்
‘ஏன் சைக்கிளில் ஏறினாய்?’
மாமா கேட்பார் என்ற பயம்
நோவே தெரியவில்லை

சின்னத்துரை
என்னை
தூக்கிக் கொண்டு இறங்க
கார்தான் மோதிவிட்டது என்றெண்ணி
அத்தை
மார்பிலும் தலையிலும் அடிக்கக் கொண்டு
முற்றமெல்லாம் புரண்டு
அழுது புலம்பிய காட்சி!
அன்புக்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ்!

சின்ன மாமா

சின்ன மாமாவை எனக்குப் பிடித்ததில்லை
(என்வூரோ பெரியமாமா தான்)
சின்ன மாமா சிடுமுஞ்சி
அவர் சீர்த்து நான் கண்டதில்லை
அன்பாக ஒரு சொல்?
ஹும்... ஹும்

உப்புக் கூடினாலோ, குறைந்தாலோ
சாப்பாட்டுத் தட்டைத் தள்ளிவிட்டு
'விறுக்' என்று எழும் வீம்பில்
கருவாசர் தோற்றார், போங்கள்!
யாருக்குப் பிடிக்கும் அவரை!

இவரை
எவளுக்குமே பிடிக்காததாலா
தனிக்கட்டையாய் இருக்கிறார்
சீறிக்கொண்டு!

நான் வளர்ந்து பெரியவனாய்
மணம் புரிந்து
பிள்ளை குட்டிக்காரனான பிறகும்
கண்டால்
'என்னடா செய்யிறாய் இப்ப'?

சோப

என்பார் "டா" போட்டு
யாருக்குப் பிடிக்கும் அவரை!

இல்லை, இல்லை
இனசன வட்டத்துக்கப்பால்
அவருக்குப் பல நண்பர்கள்!
அவர் மறைந்த போது
அஞ்சலி செலுத்த வந்த கூட்டத்தைப் பார்த்தபின்
யாருக்குப் பிடிக்கும் அவரை? என்ற கேள்வி
அபசாரமாகப்பட்டது எனக்கு!

எனக்கு
அவரைப் பிடிக்காமல் போனதற்கு
ஒரு சம்பவம் காரணமோ என
சஞ்சலம் அடைகிறது மனசு!
அன்னை என்னை
கருவாய்ச் சுமந்த காலம்
பேறுகாலம் நெருங்கவே
சின்ன மாமாவிடம்
பத்து ரூபாவை -
அறுபது வருஷத்துக்கு முந்திய பத்து ரூபாவை-
கொடுத்து மருந்துச் சரக்கு வாங்க
பட்டினத்துக்கு அனுப்பினார் பாட்டி!

சின்னமாமா வரவேயில்லை
தப்பு, தப்பு
வரத்தான் செய்தார்
நான் சிறுவனாய்
முற்றத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த போது!
பள்ளிப் பருவத்தில்
பெரியம்மா சொன்ன
இக்கதையைக் கேட்டதாலோ என்னவோ
சின்ன மாமாவை
எனக்குப் பிடித்ததில்லை!

மகாவாக்கியம்

அம்மா பரமசாகு
யாரோடும்
சண்டைக்குப் போகமாட்டா
சகோதரிகளுக்கிருந்த
நாவன்மை கூட
ஏனோ
அம்மாவுக்கு இருந்ததில்லை!
அவளுக்கு
ஆரும் பகையில்லை

சோப

அயல் அட்டம் எல்லாம்
நல்லபேர்

அபூர்வமா ஒரு நாள்
சகோதரியர் இருவர்
உரையாடுவது காதில் விழுந்தது
(அவர்கள் என்னைக் காணவில்லை)
அம்மாவை
சிலாவிச் சுட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.
இதே பெண்கள்
முதல்நாள்
அம்மாவோடு
மணிக்கணக்காக அளவளாவிவவர்கள்!

பொறுக்க முடியவில்லை என்னால்
அம்மாவைக் கேட்டேன்:
"உன்னைக் குறை கூறுகினம்,
அவையோடை என்ன கதைபேச்சு?"
வழக்கம் போல
சுருக்கமாகவே பேசினா அம்மா
"அவை செய்யிறது அவையோடை"
படிப்பறியாத
உலகறியாத
என் அன்னை அருளிய
மகாவாக்கியத்தை
இன்றுவரை
நினைந்து வருகிறேன்
"யாரோடும் முரண்படாமல்
எப்படி உறவுகளைப் பேணுகிறாய்?"
என என் நண்பர்கள் கேட்கும் போது
அன்னை அருளிய
அம்மகா வாக்கியம்
நினைவில் வரும்!

நிழல்

அப்போ

எனக்குப் பன்னிரண்டு வயது
யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே
என் முதற்பயணம்

காலை ஆறு மணி பஸ்ஸில்
மாமா ஏற்றிவிட
பறப்பட்டேன் திருமலை நோக்கி!
கெப்பிட்டிக் கொல்லாவ பாதை
கிறக்காத காலம் அது.
மதியம் அந்நாடுபுரம்

சோப

மாலை திருகோணமலை
ஐயா பஸ்நிலையம் வந்து
சந்திப்பதாக ஏற்பாடு.
பதற்றத்தில்
ஒரு வேறொன்று முந்தி இறங்கி விட்டேன்
ஐயா தேடிப் பிடித்து விட்டார்!
இரண்டு வாரம்
ராஜேஜாபசாரம்!
வெந்நீர் ஊற்றுக் குளிப்பும்
கோணேசர் வழிபாடும்
கோயில் வளாகத்தில்
உலாவிடமான் கூட்டமும்
கட்டிய ஊஞ்சல்
இன்றும்
ஆடுகின்றது மனதில்!
ஊர் திரும்பும் நாளும் வந்தது
ஐயா என்னை பஸ்ஸில் ஏற்றினார்
"வெளியே தலை நீட்டக் கூடாது
கை நீட்டக்கூடாது
எலுமிச்சம் பழத்தை மணந்து கொள்
வாந்தி வராது!"
எண்ணிலா எச்சரிக்கைகள்
நகர்கிறது பஸ்
யன்னல் ஊடே பார்க்கிறேன்.
வெள்ளை வேட்டி
அரைக்கை நடினல்
கையில் குடை
திருமலை பஸ் நிலையத்தில்
அந்தக் காலைப்பொழுதில்
என்னை ஏக்கத்துடன் பார்க்கக் கொண்டு நின்ற
ஐயாவின் முகம்
ஐம்பத்திரண்டு ஆண்டின் பின்னும்
அழியாத கோலமாய்
நிழலாடுகிறது நெஞ்சில்!

தந்தையரும் தனயர்களும்

ஐயா
பிள்ளைகளின் விமர்சனங்களுக்கு
இலக்காக இருந்தார்
விமர்சனங்களின் தீவிரம்
விமர்சகரைப் பொறுத்து
வித்தியாசப்படும்
கள நிலைமைகளைப் பொறுத்து
மாறும், ஏறும் இறங்கும்

ஐயா கரும் போக்காளர்
மனைவி என்றால்
வாசகி போல்

சோப

நளாயினி போல்
அந்நூயை போல்
மக்கள் என்றால்
ராமன் போல்
பரதன் போல்
ஒழுக வேண்டும்

என் நல்ல காலம்
மாமா வீட்டில் வளரலானேன்
ஐயாவோடு தங்கிப் படிக்க
திருமலை போன தம்பி
படிப்பையே விட்டதற்கு
ஐயா காரணமோ
அவன் தான் காரணமோ
என்ற வினா என்னுள் எழும்
விடை விமர்சனத்தில் முடியும்

மருத்துவ மனையில் ஐயா
பார்க்கப் போகிறேன்
மூத்தவனையும் கொண்டு
மூன்று வயது அவனுக்கு
என்தோளில் இருந்து
செவியை முறுக்கிக் கொண்டிருக்கிறான்
ஐயா சொன்னார்:
"பிள்ளைகளிலை அன்பு
நெஞ்சில் இருக்க வேணும்!"

இன்று
என் பிள்ளைகள் தலையெடுத்துவிட்டார்கள்
விமர்சனங்களை
என்னைப் போல்
நெஞ்சுக்குள் வைக்காமல்
நெற்றிக்கு நேரே சொல்கிறார்கள்
கொடுப்புக்குள் சிரித்துக் கொள்கிறேன்.

வேர்களைத் தேடி....

எனக்கொரு மனக்குறை
என்பாட்டனையோ
பாட்டியையோ
நான் கண்ட தில்லை
என்னைத் தாக்கி எடுக்காமல்
போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள்
நேரகாலத்தோடு!
நேற்று இன்றல்ல
நினைவு தெரிந்த நாளமுதலாய்
நெஞ்சு அமக்கும் ஏக்கம்!

பிற்காலத்தில்
குஞ்சியாச்சி
தன் வீட்டில்
தனியே குடியிருந்த காலத்தில்
ஒரு நாள்....
குஞ்சியாச்சி
ஆறுதலாக

சோப

மிக ஆறுதலாக
சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தா!
என்னெண்டெனை
இப்படி
மெல்லமெல்லச் சாப்பிடுறாய்?"

"சின்னப்பெட்டையாய் இருக்கேக்கையும்
இப்பிடித்தானடா நான்!
இரவு
எல்லோரும் சாப்பிட்டிருப்படுத்திடுவினம்,
நான் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பன்!
அப்பு திண்ணையில் இருப்பார்
சாப்பிட்டிரு
சுருட்டுக்குடித்தபடி!"

"நீ ஆறுதலாய்ச் சாப்பிடு பிள்ளை,
நான் இருக்கிறன்!"
நான் கண்டறியாத,
படத்திலும் பார்த்திராத
என் பாட்டன்
ஐயன்னாக்கானாவின் உருவம்
மெல்ல மெல்ல
மனத்திரையில் விழுகிறது:
சட்டை போடாத கறுத்தமேனி
குடுமி
வெள்ளை வேட்டி
சுருட்டுக் குடித்தபடி
தன் சின்ன மகளுக்காகக் காத்திருக்கும்
அந்த அன்புரு
என்னை ஆட்கொள்கிறது
குஞ்சியாச்சி காட்டிய Negative இல் இருந்து
மெல்ல மெல்ல
நிழற்படம் ஒன்று உருவாக,
என்மனக்குறை தீர்கிறது!

பரம்பரை

குஞ்சியாச்சி ஓர் விசித்திர மனுஷி
தனிமையைத் தான் புரிதவமாய்க் கருதினாள்
பெற்ற பிள்ளைகளைச் சாகக் கொடுத்து
எஞ்சிய ஒருத்தியும் வேற்றுார் போக
குஞ்சியாச்சி தனித்துப் போனாள்
சுற்றமும் அயலும் சூழ இருந்ததால்
கொற்றமும் முரசும் கொடியும் இருந்தன
சுப்பிட்ட குரலுக்கு பலபேர் இருந்தோம்
ஆணை செலுத்தி அவள் அரசாண்டாள்

ஒரு நாள்

பாசிவழுக்கப் படார் என வீழ்ந்தாள்
கையில் 'பற்றுப் போட்டு விட்டார்கள்
பெறாமக்கள் சூழ்ந்து நின்று
அவளுக்கான அனைத்தும் செய்தனர்
ஆயினும்
ஆரையும் அண்டாள் ஆரையும் கெஞ்சாள்
ஆணை செலுத்தித் தனியர் சாண்டாள்

மூன்றாம் நாள் நான் போன பொழுது
பற்றெல்லாம் விட்டுச் சும்மா இருந்தாள்
'எங்கே குஞ்சி கைப்பற்று?' எனக்கேட்டேன்
'போடா போகை கட்டிப் போட்டால்
என்றே வேலை எவர் செய்யிறதாம்?
மற்றவர் கையைப் பார்க்கிற வழக்கம்
ஓக்குவராது கண்டியோ எனக்கு!'

சோப

'வைரம் பாய்ந்த நெஞ்சடா!' என்று
சுற்றமும் உறவும் தீர்ப்பளித்தார்கள்

இவையெல்லாம் நிகழா நின்று
கலியுகம் 5060 சாலிவாகன சகாப்தம் 1881
கொல்லம் வருடம் 1134 வறிஜ்ஜரி 1378
கிறிஸ்து வருடம் 1958 க்குச் சரியான
விளம்பி வருட விண்ணாணங்கள்
நாற்பதாண்டின் முன் நடந்த சரித்திரம்

நேற்று

பல்வலி தாங்க முடியா நிலையில்
மருத்துவ மனைக்குப் போக நேர்ந்தது
வருத்தம் தந்த பல்லை பிடுங்கி
'ஒரு முழுநாளும் ஓய்வாய் இருங்கள்
தேநீர், கோப்பி தீண்டக் கூடாது!
வில்லைகள் தந்து விடை கொடுத்தார்கள்.
சொல்லியபடியே வந்து படுத்தேன்

ஒருமணி நேரம் சென்றது

வாசலில் மணி ஓலி
எட்டிப் பார்த்தால்
மதிப்புக்குரிய பெரியவர் என்னைத்
தேடி வந்து 'தம்பிநீ வீட்டில் இருப்பது என்
அகிரஷ்டம்
செங்குட்வனின் மனைவிக் கென்னபேர்?
பேத்திப் பெடிச்சிகேட்கிறாள் ஏதோ
போட்டிக்கெழுதி அனுப்பப் போறாளாம்!
கடைவாய்ப் பஞ்சைக் கடித்தபடி, நான்
'வேண்மாள்' என்றேன், விடேல்லைமணிசன்
வேண்மாள் தானோ வேண்மாவோ என்று
ஒருகால் பாடும், உடென்ன வாய்க்கை?'
சிலப்பதிகாரச் செய்யுளைக் கருதியும்
அந்நாள் எனக்குத் தமிழ் கற்பித்தோர்

பண்ணிய பயிரின் புண்ணியம் கருதியும்
 புத்தகம் புரட்டி வேண்மாள் என்று
 சத்தியம் செய்தேன், போனார், படுத்தேன்
 நண்பகல்
 "கொஞ்சமாய்ச் சாப்பிடுங்கோவன்"
 கெஞ்சிய மனைவிமேல் சீறி விழுந்தேன்
 கண்ணயர்ந்த திருப்பேன் கால்மணி நேரம்
 மீண்டும் ஒரு குரல்
 என்னுடன் கற்று
 நெடுநாள் என்னுடன்
 சேவை செய்த நண்பர் திருமகள்
 பல்கலைக்கழக மாணவி அவள் செய்
 ஆய்வக்கான உசாத்துணை நாலின்
 சாராம் சத்தை தமிழில் தரட்டாம்
 "அப்பா சொன்னார் சோ, பவிடம் போ
 அந்நாள் எனக்கு எதுவும் செய்யும்?"

ஒரு மணி நேரம் உசாத்துணை நாலின்
 பகுதிகள் படித்து தமிழ்மொழி பெயர்க்கப்பின்
 படுக்கையில் சாய்ந்தேன்
 "சொல்லக்கேளுங்கோ
 மெல்லிசாய் ஏதும் கரையலாய்த்தாறன்
 கொஞ்சம் குடிக்கலாம்! - மனையாள் இரந்தாள்
 ஏசி விட்டுப் புரண்டு படுத்தேன்

"பாகல் போட்டால் சுரையா முளைக்கும்?
 வைரம் பாய்ந்த நெஞ்சு உங்களுக்கு
 சரியாய் அந்த மனிசியைப் போல!
 தாய் வழிதப்பா தென்றது சரிதான்"
 தீர்ப்புச் சொல்லி சென்றாள் மனையாள்
 குஞ்சியாச்சி செல்வாக்கைக் கண்டு
 அஞ்சி நடுங்கும் ஒருத்தியின் குரல்து
 நாற்பதாண்டு உருண்டோடிய பின்னும்
 ஆட்சி புரிகிறாள் அவள் என் மூலமாய்!

தத்து

ஆயர் வேதம்
 சோதிடம்
 இரண்டிலும் வல்லவர் குஞ்சியப்பு
 ஆயினும்
 சோதிடத்தில்
 அவருக்கு
 அசாதாரண நிபுணத்துவம்

தன் பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமல்ல
குஞ்சாச்சியின் சகோதரங்கள்
பெற்ற பிள்ளைகளுக்கும்
சாதகக்குறிப்பு எழுதுகிறவர்
குஞ்சியப்பூதான்!

குஞ்சியப்பு வீட்டுப் பசு
கன்று ஈன்றது
அதற்கும் சாதகம் கணிக்தார்
குஞ்சியப்பு
'எட்டு மாதத்திலை
இதுக்கு ஒரு தக்க இருக்கு!'
சுற்றமும் அயலும்
கேலி செய்தன
மறந்தும் போயின

அயலில் ஒரு கலியாணம்
குதிரை வண்டிலில்
பொம்பிளை மாப்பிளை
மேளதாளத்தோடை
ஊர்வலம்!
முற்றத்தில் நின்ற கன்று
மேளச்சத்தத்துக்கு
வெருண்டு ஒடிப்போய்
கிணற்றுக்குள் பாய்ந்து விட்டது
மாரிக்கிணறு
மீட்பு முயற்சிதோற்று
கன்று செத்துப் போயிற்று
குஞ்சியப்பு சொன்ன
எட்டாம் மாதத்திலை!

சித்து

ஆயுள் வேதம் கைவந்து
கரைகண்டு
அவர் அரசோச்சியவர்
ஆங்கில மருத்துவருக்கு
சவால் விட்டு
தனியரசாண்டவர்
குழப்பிட்டியில் வாழ்ந்தவர்
எங்களுக்குக் குடும்பவைத்தியர்
கறார்ப்பேர்வழி என்றாலும்
எங்களுக்குச் சில சலுகைகள்
மாமாவின் நட்பு வழியாக
அதென்ன நட்பு?
தம்பன் கடவை போய்

பொயிலை கட்டி வரும் போது
 மாமா
 ஒரு பெரிய தகரம் நிறைய
 தேன் கொண்டு வந்து கொடுப்பார்
 எனவே
 எங்களுக்குச் சில சலுகைகள்.
 குழந்தைப்பருவத்தில்
 மாமா
 எங்களைப் பச்சைக் கம்பளியில் சுற்றி
 பரியாரியார் வீட்டுக்குக் கொண்டு போவார்
 ஒரு நாள்
 தம்பிக்கு ஏதோ வருத்தம்
 உடம்பு குளிர்ந்து போச்சு
 கண் செருகிப்போச்சு
 அம்மா, அதை, மச்சாள்
 எல்லோரும் பயந்து போனார்கள்
 மாமா பொடியனைக் கொண்டோடினார்

நடராசர்
 ஒருகுளிகையை
 இலையில் சுற்றிக் கொடுத்தார்
 'இரண்டு நேரம்
 பப்பாதிபாலில் கொடு
 சுகம் வராட்டி
 வரத் தேவையில்லை'
 சொன்ன நேரத்திலை
 பொடியன் கண்விழித்தான்
 அறுபது கண்டு
 இன்றும் வாழ்கிறான்
 நடராசர்
 காரைக் காட்டில்
 சமாதியாகி
 இன்னும்
 வழிபடப் பெறுகிறார்!

அம்மா பிள்ளைகள்

அருள் அண்ணா
 கல்யாணம் செய்த புதிதில்
 ஒருநாள்
 சாப்பாட்டு வேளை
 'சொர்ணம், முட்டைப்பொரியல்
 சரியில்லை!
 'நல்லாத்தான் செய்தநான்!
 'இரண்டு ஓலைக்காந்தலோடை'
 அம்மா பொரிச்சா...ஆ
 சப்புக் கொட்டுகிறார்
 'அம்மாவின்ரை சமையல்தான்
 உங்களுக்குத் திறம்!'

இந்த உரையாடலின் மையம்
பெரியம்மா
அவசமைச்ச பருப்புக்கறிக்கு
இணையாக
ஆரும் சமைத்ததில்லை
என்பது என்மதிப்பீடு
எட்டு வருஷத்தின் பின்
பெரியண்ணா கல்யாணம் கட்டினார்
அண்ணி உணவு பரிமாறிக் கொண்டிருந்தா
"அத்தை மீன் குழம்பு ஆக்கி
இடக்கையாலை படைக்கவேணும்
அதெல்லோ சுவை!"
பெரியண்ணா சப்புக்கொட்டினார்
"உங்கடை ஆக்கள்
பாலும் உட்பும் புளியும்
கனக்கச் சேர்ப்பினம்
வேறையொரு நட்புமும் இல்லை!"
"அந்த மூண்டுந்தானே முக்கியம்!"
பெரியண்ணா "வீற்றோ" செய்தார்

போன வருஷம் மணம் செய்த மகன்
வீடு வந்திருக்கிறான்
பானையின் முன் குந்தியிருந்து
தாய் வார்த்தும்
ஒடியற்குழை
என்னமாதிரி
ரசிச்சுக் குடிக்கிறான்!

எல்லாம் ஆண்களும்
சாப்பாட்டு ராமன்களாக இருப்பதும்
அம்மா பிள்ளைகளாக இருப்பதும்
யதார்த்தம்
மனைவியர் சகித்துக் கொள்ள வேண்டியதுதான்
மகன்கள் மணமாகி, பாராட்டும் வரை

ஜம்பதிவும் அழகு

பரபரப்பு
பன்னிரண்டுமணி பஸ்ஸைப் பிடிக்க
பாரதிதாசன் பட்டியலிட்ட
பொருள் எல்லாம் அடுக்கி,
அப்பால்
அடையாள அட்டைமுதல்
ஆவணங்கள் பொதிசோறு
உடையாத போத்தலிலே
நீர், மருந்து நீட்டி நின்ற
மனையாளைப் பார்த்து
"போய் வருகிறேன்"
எனும் போது
அவள் நின்ற
கோணமோ
அந்தக் குமிண் சிரிப்போ
கொள்ளையோ
"ஆகா, இவளும் அழகுதான்!"
என்றதொரு மின்னல் பளீரென
விடைபெற்றுப் போகின்றேன்

பூர்ணலக்ஷ்மி

மேஷராசி
பரணிநக்ஷத்ரம்
பூர்ணலக்ஷ்மி

சொற்களின் சுத்தமான உச்சரிப்பில்
சிலிர்த்துப் போய்த் திரும்புகிறேன்
சிற்பி செதுக்காத சிலையொன்று
அர்ச்சகர் ஏந்திய
கர்ப்பூரச் சுடரைக்

கண்ணில் ஓற்றிக் கொள்கிறது.

"சந்தரத் தெவங்கு"
என்று கொண்டாடியவன் முதுகை
என் மனக்கை தட்டுகிறது
தெவங்கு மட்டுமா சந்தரம்?

பூர்ணலக்ஷ்மி!
தோஷ நிவிர்த்திக்கு
வழிபாடு செய்கிறாய்
சௌந்தர்யத்தை
தோஷம் எவ்வாறு பற்றும்?
புரியவில்லை!
உன் பேரழகுக்கு
உள்ளம் பறிகொடுக்கத்தான்
ஏதோ ஒரு கிரகம்
உன்னைத் தொடர்ந்து
துன்புறுத்துகிறதோ!

உச்சிமலையில்
உள்ள சிறுகோயில்
அர்ச்சகரும்
நின்ற அடியவரும்
கருவறையில்
மூர்த்தியும் அங்கு
முழங்கும் முரசும்
அவள் வார்த்தைகளின் முன்பு
வலுவிறந்து போக
முந்தைச் சாக்கிரமும்
மற்றைச் சடங்கும்
மறைய
அவள் மாக்கிரமே
வையம் முழுதும் நிறைந்து
நின்றாள்.

ஐயம்பிள்ளை

அத்தை ஓரே பிள்ளை
தகப்பன் சுப்பர்
தவறணைக் குக்கைக்காரர்
மாமாவைக் கலியாணம் செய்து
வாழ்வந்தா அத்தை
எம்மையெல்லாம்
வாழ்விக்க வந்தா!

மாமாவின் சகோதரிகள் என்று
பிள்ளைகள் என்று
கிளைத்த உறவுகெல்லாம்
அத்தைக்கு உறவே
பாகுபாடு காட்டத்தெரியாத பிறவி
மச்சாளமார் ஐவரும் மெச்சிய
மகராசி!
அத்தையின்
ஒன்றுவிட்ட அண்ணன்
ஐயம்பிள்ளை
நெடுந்தீவில் இருந்து
எப்பொழுதாவது வருவார்
கருவாடு
பசுநெய்

புழுக்கொடியல்
பொதிகளோடு!
ஐயம்பிள்ளையர் மட்டும்
விதிவிலக்கு
அவர் வந்தால்
அத்தை வீட்டில் மது புழங்கும்
தேர்ந்தெடுத்த தென்னைகளில் சீவி
காலை ஒன்று
மாலை ஒன்று
தம்பிராசா கொண்டு வந்து வைக்கும்
அதிசயத்தை
பார்த்து வாய்பிளந்திருக்கிறேன்!

ஐயம்பிள்ளையருக்குச் செய்யவேண்டிய
கிருத்தியங்களுள் ஒன்று
எண்ணெய் முழுக்கு!
மனுஷன்
உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை
நல்லெண்ணெய் பூசிக்கொண்டு
அவ்வப்போது அரையைக்காலை அருந்திக் கொண்டு
பொழுதைக் கழிக்கும்!
ஒரு மணிக்கு
கிணற்றுக்குக் கூட்டிப்போவன்
அநியாயம் சொல்லக்கூடாது
அறுபது வாளி வார்த்தால் தான்
"போதும் தம்பி" என்று
திருவாய் மலரும்!
நாம் செய்யும் நல்லவைகள்
நிற்கும் என்பார்கள்
பக்கப்பன்னிரண்டு வயதில்
நான் செய்த பணினிடைகளை
தன் முதுமையிலும் சொல்லிச் சொல்லி
ஐயம்பிள்ளையர்
வாயூறியதாகக் கேள்வி!

உயர்நடுஞான குருவுகேச
மும்புமி முன்கலை யங்கரை கண்டு
வளர்பிறையென்று பலநம் விளம்ப
வாழ்பதி னாறுபி ராயமும வந்த...."

- உற்புணர்ணம் -

ஓட்டையர்

ஓட்டைச் செல்லையர்
மாமா வீட்டுக்கு வரும் போதெல்லாம்
எனக்கு நேர்முகப்பரீட்சை நடக்கும்
'இந்தக் காலத்துப்படிப்பு
வெறும் ஏட்டுச் சரைக்காய்!'
என்ற இளக்காரம் அவருக்கு
எட்டாம் வகுப்பிலை
நான் படிக்கிற விஞ்ஞானம்
ஓட்டையருக்கு விளங்காது
என்ற இறுமாப்பு எனக்கு!
ஒரு நாள்
'பஞ்ச பூதங்கள் எவை?
'நிலம், நீர், தீ, காற்று, ஆகாயம்!
'அந்த அஞ்சம் உன் உடம்பிலை இருக்கு!
(மெளனம்)
'விளங்கேல்லை?
(மெளனம்)
'உடம்புக்குள்ளை நீர் இருக்கெல்லே?
'ஓம்!
'காற்று?
'ஓம்'

சோப

'வெளி?'
'ஓம்'
'நெருப்பு?'
'இல்லை!'
(என் கையைப் பிடித்து தன் கழுத்தில் வைக்கிறார்)
'சுடுகுதெல்லே?'
'ஓம்!'
'அப்ப, நெருப்பு இருக்கு?'
'ஓம்!'
'உடம்பிலை மண் இருக்கோ?'
'இல்லை!'

'விஞ்ஞானம் படிக்கிறாய்.....
இரும்பு, வெள்ளி, செம்பு, துத்தநாகம் -
இவை என்ன?'
'கனிப்பொருள்கள்.....'
'இவை மண்ணுக்குள் இருந்து வருகின்றன?'
'ஓம்!'
'உம்புக்குள்ளும் இருக்கின்றன?'
'ஓம், பஞ்ச பூதங்களால் ஆனது உடம்பு!'
செல்லையர் முகத்தில் திருப்தி
என் உள்ளத்தில் தெளிவு
ஓட்டையர்
அதிகம் படிக்காதவர்
ஆனால் உலகம் படித்தவர்
அவர் ஒரு தரகர்
மாமாவின் நண்பர்
அவருடைய
மேல்வாய்ப்பல் இரண்டுக்கும்
என்ன நடந்ததென்று
நான்
கேட்கத் துணிந்ததில்லை!
ஊருக்கெல்லாம் 'ஓட்டையர்'
எனக்கோ குருநாதர்!

பொன்னையருக்கு வேலை போனது

ரீபூற்றறிகள் இல்லாத
காலத்தில்
வீடுகளுக்குப் போய்
ரீபூஷன் கொடுத்தவர்தான்
பொன்னையா வாத்தியார்
கால் நடையில் தான் வருவார்
குதிக்கால் நிலத்தில் பாவாது

கற்பித்த பாடங்கள்
கணக்கும் ஆங்கிலமும்
அரைமணிநேரத்தில்
கற்பித்தல் நடந்ததோ இல்லையோ
எங்கள் செவியில்
அவர் தொங்குவது தவறாது
பொன்னையர் தொங்கியதால்
என் காதுப்பொருத்து
புண்ணாகியிருந்தது
அவர் செய்யும் கொடுமையை
வெளியில் சொல்ல முடியாது
"படிப்பு வரட்டும் எண்டு தானே
வாத்தியார் அடிக்கிறார்!"
- இது மாமாவின் சித்தாந்தம்
எனக்காக
அத்தை உருகினாலும்
தலையிடும் அளவுக்கு
கூணிச்சல் இல்லை அவவுக்கு!
பொன்னையரை
மனசாரக் திட்டினேன்
என் திட்டும் பலிப்பதாயில்லை
காதுப்பண்ணும் ஆறுதில்லை
கடைசியாக
கடவுள் கண் திறந்தார்
ஒரு நாள்
பொன்னையருக்குச் சீட்டுக் கிழிந்தது!
வேறொன்றுமில்லை
என்னிலை விட்ட சேட்டையை
அநுள் அண்ணாவிலை விட்டிருக்கிறார்
பெரியம்மா கண்டிட்டா!
"வாத்தியார்"
படிக்காட்டி என்னர பிள்ளை
என்னோடை இருக்கட்டும்!
நீங்கள் வாருங்கோ!

சைக்கிள் பழு(க்)கிய கதை

ஐம்பது வருஷத்துக்கு முந்தி
எங்கள் ஊரில்
சைக்கிள் ஒரு பxxxx
சைக்கிள் ஓடக் கூடியவர்களும்
மிகவும் குறைவு!

அன்று சனிக்கிழமை
காலை எட்டுமணி
கள்எப்பறா வயல் போய்ச்சேர்ந்தேன்
(இந்தக் கள்எப்பறாவயல்
ஒன்றும் விளையாத தரவை!)
சொல்லி வைத்தாற்போல
நாவேர் வந்து சேர்ந்தார்கள்
முதலாளியின் மருமகனுக்கு
சைக்கிள் பழுக்க!

மைதானத்தின் நடுவே
பஞ்ச கல்யாணியாய்
ஒரு Raleigh சைக்கிள்!
தெய்வேந்திர அண்ணை
பிரதமகுரு!
பிரணவ மந்திரம் உபதேசித்தார்
"இஞ்சபார்: இது அச்சு
இடக்காலை வைத்து உன்னு

சோப

-51

என்னைப்போல !"
(ஒரு உன்னலிலை அண்ணை போறார்)
நான் உன்னி... உன்னி...
ஒருவாறு ஏறினேன்
தெய்வேந்திர அண்ணை
கையை விட்டிட்டார்
என்ற ஐயம்
கடைக்கண்ணால் பார்க்கிறேன்
"திரும்பாதை: நேரை பார்!"
கரோமான கட்டளை!

புலிக்கு வித்தை கற்பித்தது
பூனை!
"எல்லாம் படிச்சிட்டன்
இனி எனக்கேன் குரு?"
என்று நினைச்சு புலி
பூனையின் மேல் பாய
பூனை மரத்தில் ஏறிக் கொண்டது!
"உன்றை குணம் அறிஞ்சுதான்
மரம் ஏறக் காட்டிக்கேரல்லை!"
எண்டதாம் பூனை
தெய்வேந்திர அண்ணை
சைக்கிள் ஏறக் காட்டித் தந்தவர்
இறங்கக் காட்டித் தரவே இல்லை!
விழுப்புண்ணோடு வீடுமீள்கிறேன்.

காலம் நகர்கிறது
வீட்டிலே கிடந்த பழைய சைக்கிளில்
கஜகர்ணம் கோகர்ணம் அடிக்கிறார்கள்
என் பிள்ளைகள்
குருநாதர் இல்லாமலே!
யார் சொன்னது
குருவில்லா வித்தை பாழ் என்று!

என்ன மரம்?

கிராமங்களில்
ஒவ்வொருவருக்கும்
ஒரு பட்டம் இருக்கும்
அது பொருத்தமாகவும் இருக்கும்
கதிரவேலுவுக்கு அமைந்த
'காகம்' என்ற அடையும் அப்படித்தான்

கதிரவேலு தனிக்கட்டை
தமக்கை செல்லாச்சியோடு
வாழ்ந்து வந்தார்
நல்ல மனிசன்
மரியாதையான பேச்சு
மாலையில்
கொஞ்சம் கள் அருந்துவார்
அது போதும்
தள்ளம்பாட!
அன்று
இரவு எட்டுமணி
செல்லாச்சி திண்ணைக்குந்திலை
கதிரவேலு தட்டுத்தடவி
இருப்புக்கு வருகிறார்
முற்றத்துத் தென்னை முன் நின்று
அண்ணாந்து பார்க்கிறார்
'அக்கா, அக்கக்கா!
இது என்ன மரம்?'
காத்திருந்து அலுத்துப்போன
செல்லாச்சி சொன்னா
'இது தானடா தம்பி
வண்ணார் பண்ணைத் தென்னைமரம்!'

மறுத்தான்

குடாநாட்டிலேயே
புகழ்பெற்றது
கோம்பையன் மணல் சுடலை
பாரிய ஆலமரங்கள்
அரசு
விளாத்தி
கேணி
சுற்றிவர மண்ணரண்
சுடலைக்குள் அல்ல
சோலைக்குள்
போகும் உணர்வைத்தரும்

சுடலையைச் சூழ்ந்த
வயல் வெளிகளில்
பட்டம் ஏற்றியும்
கிட்டி அடித்தும்
கிளித்தட்டு மறித்தும்
திரிந்த காலம்
தண்டிகைப்பாடையில்
சுவம் போவதையும்
சந்தியில் நடக்கும்
மேளச் சமாவையும்
ரசிப்பதுண்டு:
டாங்குடக்குடங்குடக்குடு
டாங்குடக்குடங்குடக்குடு
நயினார் செத்தது நல்லது நல்லது
நாயைய சோத்துக்கு நல்லது நல்லது

கோம்பையன் மணற் சூழலில்
 சாப்பறை அடிக்கும் குடிகள் வாழ்ந்தன
 மேளகாரருக்கு மூப்பன்
 சின்னான்
 இழவு கொண்டாடும் குடும்பம்
 செலவு சித்தாயம் செய்ய ஏலாகு
 நெருங்கிய உறவினர்
 அல்லது அயலவர் ஒருவர்
 அந்தப் பொறுப்பை ஏற்பார்

செத்தவீட்டை நடத்துவது
 ஒரு கலை
 நடத்துபவரும் 'கலையில்' நிற்பார்
 அவருடைய அதிகாரம்
 'எளிய சாதியள்' மேல்
 எளிதில் செல்லும்
 இப்படித்தான்
 அன்றும்
 பொன்னுக்குரை
 அதிகாரம் செய்து கொண்டிருந்தார்
 கணக்குத் தீர்க்கும் கட்டடம்
 மூப்பன்
 நானு கூட்டடம் மேளத்துக்கு
 காசு கேட்டான்
 வந்தது மூன்று கூட்டந்தான் என்று
 வாதாடினார் பொன்னுக்குரை
 சூடேறியது
 'டேய், உனக்கு என்னைத் தெரியேல்லை!
 நாசுக்கோல்
 அடிச்சனெண்டா...'
 'நயினார் அடிச்சா
 நானு பேருக்குத் தெரியும்
 நான் அடிச்சா
 உலகமெல்லாம் தெரியும்!'

இல்லற ஞானி!

இடைவேளை
 ஆசிரியர்கள்
 சுகதுக்கங்கள்
 புதினங்கள்
 பரிமாறும் நேரம்

செல்வராசா மாஸ்ரர்
 கலகலப்பான பேர்வழி
 ஓடிஓடி உதவி செய்வார்
 'இந்தாள்
 எப்படிச் சமாளிக்கப்போகுது
 என்ற கவலை பலருக்கு
 குறிப்பாக மூத்த ஆசிரியைகளுக்கு
 ஒருத்தி கேட்டா
 மாஸ்ரர்!
 உங்களுக்கு
 அஞ்சும் பொம்பிளைப் பிள்ளையள் எல்லே?
 (முற்றும்மையில் அழுத்தம்)
 பளீர் என்று வந்தது பதில்
 'ஓம்
 காரை நறுக்கிவிட்டு
 மருமகள் horn அடிக்க
 ஓடிப்போய்
 கேள் திறக்கும் துன்பம்
 எனக்கில்லை!'

அடியெடுத்துக் கொடுத்தவர்

அப்பொழுது
பொலிஸ் நிலையங்கள் குறைவு
விதானமாடுக்கு
பொலிஸ் அதிகாரங்கள்
தனிக்காட்டு ராசாக்கள் அவர்கள்
விதானமாறை
தலைமைக்காரர் என்றுதான்
கிராம வாசிகள்
குறிப்பிடுவர்

களவாக இறங்கிய இளநியுடன்
கனகு விதானயிடம்
அம்பிட்டிட்டான்
சடையன்ரை மோன்
ராசன்
புத்தி குறைஞ்ச பெடியன்
முகத்திலை அப்பாவித்தனம்
எழுதி ஓட்டி இருக்கும்
வாயாலை வீணீர் வடியும்
வெகுளிச்சிரிப்பு
களவெடுத்த இளநிக்குலையைச்
சுமந்தபடி
ராசனை நடக்கவிட்டு
பின்னே வருகிறார்
கனகு விதானை!
ராமேஸ்வரத்தில்
ராவணனுக்கு வந்த சிக்கல்
கனகருக்கு
குந்தினார்
ராசன்
இளநியோடு பக்கத்தில்
நிற்கிறான்

'பெய்து' கொண்டே
கனகர் சொன்னார்
டேய் , கள்ள வடுவா,
போட்டிட்டு ஓடலாம் எண்டுமட்டும்
நினையாதை!
அடுத்த கணம்
கனகர் தலையில்
இளநிர்க்குலை
வறுகத்தொடங்கினான்
ராசன்.

நிஷ்காமிய கர்மம்

மயானம்

கட்டையில் கிடக்கிறாள் மூதாட்டி

பிணமாய்

வாய்க்கரிசி போடுகிறார்கள்

'வட்டிலும் தொட்டிலும்

மார்மேலும் தோள்மேலும்...!'

அம்பலத்தின் பாட்டு

நெஞ்சைப் பிழுகிறது

மகன் கொள்ளி குடத்தோடு

ஈமத்தைச் சுற்றுகிறான்

பின்னே சண்முகம்

கொடுவாட்கத்தியோடு!

கிழுவியின் காதில்

அந்தக்காலத்துக் காதோலை

ஒன்றரைப் பவண் தேறும்

கழற்றும் முயற்சியில் மருமகன்

முடியவில்லை.

மருமகன் மாமன் முகம் நோக்க

மாமன் என்முகம் நோக்க

நான் செல்வராசர் முகம் நோக்க

ஈமத்தை நெருங்கினார் மன்னர்

வழமைபோல்

மடியில் இருந்தது

வில்லுக்கத்தி

காகுச் சோணையில்

சிறிய Surgey

காதோலை காப்பாற்றப்பட்டது

கட்டையிலை போகாமல்!

கிழக்கும் மேற்கும்

ஹன்டி தேசபக்தர்

கல்விமான்

காந்தியவாதி

நடையில்

தேசிய உடையில்

பேச்சில்

எளிமை, எளிமை, எளிமை!

ஆசையர்

ஆறடி உயர் அழகர்

கணித விற்பன்னர்

கல்விமான்
ஆங்கிலர் நாட்டில்
உயர்கல்வி கற்று
மேலை
நடை, உடை, பாவனைகளை
தமதாக்கியவர்
wordleþ brilliantine
அவருக்குக் கட்டியும் கூறும்
பிற்பகலில்
வாயில் ஏலம் கமழும்!

இருவர் கல்வாரிகளும் மோதும்
கிறிக்கெற் ஆட்டம்
பார்வையாளர் வரிசையில்
இரு பெரியவர்களும்
அருகருகே!

ஹன்டி நாட்டுப் பொயிலையை
சுருட்டத் தொடங்குகிறார்
உள்ளிலை சுருட்டியாச்சு
காப்பிலையை வார்த்து
நாக்கை நீட்டி
நனைக்கிறார்
அருகில் இருக்கும் ஆசையர் முகத்தில்
பீபத்ஸம்!
நாக்கில் பட்ட காரத்தால்
ஹன்டி முகத்தில்
ஒரு மந்தவாசம்
அதற்கு மேல்
ஆசையரால் பொறுக்க முடியவில்லை
"Excuse me Mr. Handþ
Is there no other method
for doing this?"

நினைவுச் சுவடுகள்

பத்தொன்பது வயதில்
அரசாங்கப் பணிமனையில்
பதவியேற்கும் போது
சக்தியசோதனை வாசித்திருந்தேன்
எந்தத் தீய பழக்கங்குக்கும்
ஆட்படுவதில்லை என்ற
சங்கற்பம்!
பக்கத்துக் கதிரையில்
மூத்தவர், பிறை சூடி
பத்து மணித் தேநீர்
மூன்று மணித் தேநீர்
சேர்ந்தே பருகுவோம்
பகல் உணவின் பின்
பிறைசூடியின் வாய்
கெஞ்சத் தொடங்குவது
ஹீன் அப்புவுக்குத் தெரியும்
வெற்றிலைக் கூறு ஏந்திவருவான்

வெற்றிலை, பச்சைப்பாக்கு, சுண்ணாம்பு சீர்வரிசையோடு
அவன் அழைத்து வந்த மேனகைமுன்
விஸ்வாமித்திரனாக நான்!

ஜெய வீர
இன்னொரு சிற்றாழியன்
எந்தப் புற்றிலை
எந்தப் பாம்பிருக்குமோ!
பாகவதருடைய
பரமரசிகள் அவன்

‘தியானமே எனது மனதில் நிறைந்தது
சங்கீர பிம்ப வதனம்!’

பிசிறு இன்றி
காபிராக சங்கதிகளை
உகீர்த்தபடி வருவான்!
அப்படியொரு கேள்வி ஞானம்!

ரஷீட் ஓர் அற்புதம்
மாத்தறையிலிருந்து
தினமும் கொழும்பு வருவான்
கடுகதியில்
நாறுமைல்
நாலு மணி ஆகுதென்றால்
ஆளுக்கு இருப்புக் கொள்ளாது
ருஹ்ணுகுமாரியைப் பிடிக்கவேணும்
மீண்டும் மாத்தறையோக!
எத்தினை மணிக்கப்பா வெளிக்கிடுவாய்?
‘அதை ஏன் ஐயா கேக்கிறியள்?
விடியப்பறம் நாலு மணிக்கு!
வீடு திரும்ப, ராவு எட்டாகும்!
ஞாயிற்றுக்கிழமை மாறுதான்
பிள்ளைகளோடே பேசக்கிடைக்கும்!’
தினமும் இருநாறு மைல் ரயில் பயணம்
எட்டுமைல் சைக்கிள் ஓட்டம்
ஆறுமணித்தியால உறக்கம்
எவ்வளவு பெரிய சோகம்!
ஹீன் அப்புவும், ஜெயவீரவும், ரஷீடும்
எங்கிருக்கிறார்களே?
இருக்கிறார்களே?
ஓ.....காலம் என்னமாய் ஓடுகிறது.
யாருக்கும் காத்திராமல்!

பாட்டுடைத்தலைவன்

“பூவலைத் தோண்டி
புதுக்குடத்தைத் தான் நிறுத்தி
ஆரம் விழுந்தகிளி
அள்ளுதுகா நல்லதண்ணி!”

குணம் பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்
‘ஓ ஹோ ஓ ஹொய் !’
காரத்தே வயல் அடிப்பவன்
குரல்காட்டும் ஓசை
சுருதியாய் இழைந்து வருகிறது
மாணிக்கமும் யூசு..ப் உம் நானும்
கேட்டுக் கிறங்குகிறோம்
குணம் தனிக்கட்டை
அயலுரான்
நிலையான தொழில் கிடையாது
அதிபிரோடு ஓட்டிக் கொள்வான்
அவருக்கும் ஓர் எடுபிடி வேணும்
அவனுக்கும் சீவியம் போக வேணும்
இருவருக்கும் நல்ல ஓட்டுறவு
குணத்துக்கு ஒரு தொடுப்பு உண்டு
அவன் மனுப்பதில்லை
‘தொடுப்பு’ இடையிடை இவனை உதறும்
அவ்வேளைகளில்
ஆரை வளைத்தாவது
ஒரு கால் அடித்தான் என்றால்
இறக்கை கட்டிப் பறப்பான்!
பாட்டுவரும்
இன்றைக்குப் போல!
குணத்துக்கு வீடு இல்லை
வயல் இல்லை
ஆனால்
வெள்ளாமை வெட்டுக் காலத்தில்
வண்டில் ஓட்டுவான்

இரவல் வண்டில்தான்
கையில் காசு புழுங்கும்
பரிசேர் விளையாடுவான்
பரிசேர் விளையாட்டுக் காரர்கள்
உரக்குச் சத்தமிடுவார்கள்
ஒரு நாள் கேட்டேன்
'ஏன் டாப்பா
அளாப்பாமல் விளையாடினால் என்ன?'
குணம் சொன்னான்:
'அளாப்பாட்டி என்னையா கடதாசி விளையாட்டு?'
ஒரு நாள்
தெருவில் நின்று
யாரையோ ஏசுகிறான் குணம்
மறுநாள் கேட்டேன்:
'குணம்!
குடிச்சா வீட்டிலை இரன்
றோட்டிலை நிண்டா வீண்சண்டை எல்லே?'
ஐயா
ஏசுவேணும் எண்டு நினைச்சுக் குடிச்சா
நல்லா ஏச்சுவரும்!
'அப்ப உனக்கு வெறியில்லை?'
'ஐயா
சாராயம் குடிக்கிறவன்
க்ளாசை, கீழே வைக்கிறதே
வெறியில்தான்!
வெளிச்சப்பாடு!
'உயரப்பறக்கின்ற
ஒரு கோடி நங்கணங்கான்
தாழப்பறவீரோ - என்றை
தங்கவண்டார் போறவழி!
குணம்பாடிக்கொண்டிருக்கிறான்
நங்கணங்கள் மட்டுமா உயரப்பறக்கின்றன?
நாமுந்தான்!

அவன் கவிஞன்
போடியார் என்றால்
பொன்னம்பலத்தாரைத்தான் குறிக்கும்
ஊராண்ட மனிதர்
வய்சாகிவிட்டதால்
நிலபுலங்களை
நேரே போய்ப்பார்க்க முடிவதில்லை
உறவினன் கோணாமலையை
வைத்திருந்தார் கையாள் ஆக
பொன்னம்பலத்தாருக்கு
தம்முடைய வயல்களில்
மாணிக்கத்தாள் அலவரை மேல்
ஒரு தனிப்பற்றுதல்
'அவள் லெச்சுமி' என்று
கும்பிடுவார்
அவர் சாப்பிடுவது
அந்த வயலில் விளைந்த
பச்சைப் பெருமாள் மட்டுமே
சிறுபோகம் குடலைப்பருவம்
கர்ப்பிணிப் பெண்ணைப்போல்
பூரித்து நிற்கும் பயிரைப்பார்க்க
பொன்னம்பலத்தாருக்கு ஒரு தவிப்பு
போக முடியாதே!
முழுங்கால் மடியதில்லை
கோணாமலையைக் கேட்டார்
'எப்படியெடா பெடி
மாணிக்கத்தாள் அலவரை?'
'ஆசை அப்பு'
வெள்ளாமையோ அது!
ஊஞ்சல் கட்டி ஆடலாம்'

நெஞ்சுவலி

1974 தை

நினைவிடுக்கிறது

ஆறு வருஷம்

தம்பலகமத்தில்

ஆசிரிய சேவையாற்றி

ஊர் திரும்பும் வேளை

மூன்று நாளை

வீட்டுச் சாமான்களைப் பொதி செய்யும் வேலை

ஓய்வொழிச்சல் இல்லை

இளங்கோவுக்கு மூன்று வயசு

ஓரிடத்தில் இரான்

ஓன்றும் செய்யவிடான்

இவ்வளவு நாளும் ரசித்த குறும்புகள்

இப்போ

இடைஞ்சலாகின்றன எனக்கு

புத்தகங்கள் பிதூங்கிக் கொண்டு நின்ற

பெட்டி யொன்றை

வசப்படுத்தும் முயற்சியில் நான்

அதன் மீது ஏறி இருந்து விட்டான் அவன்

ஓர் அடிதான்

கையை ஓங்க

அவன் விலக

வாயில் பட்டு விடுகிறது அடி

உட்தட்டில் பல் குத்த

வாயில் இரத்தம்

சுருக்கென்றது நெஞ்சில்

முப்பது வருஷமாக

அவ்வலியைச் சுமக்கிறேன்

கூரன்போர்

"படச்சட்ட மேடைக்கு வெளியே வருக

நாடகம் நிகழும் இடமெலாம் அரங்கே

பார்வையாளரும் நாடக மாந்தரே

பேராசிரியர் திருவாய் மலர்ந்தார்

சிறுவயசு தொட்டு

கூரன்போர் பார்ப்பதில்

ஈடுபாடு எனக்கு

கூரன்போர் பார்க்க
விழையாதார் யார்?
எத்தனை கூரன்கள்!
எத்தனை கோலங்கள்!
எத்தனை தலைகள்
எத்தனை மாயம்!

தேவர் அணியில் திரண்டு நிற்போர்
ஊனினை ஆறு நாள் உருக்கிய மனிதர்
தேவர் படையை நோக்குவார் இல்லை
கூரன் அணிகண்டு சொக்கி நிற்கின்றோம்!
கூரனைக் காவும் கூரர் பன்னிருவர்
என்ன வேகம், என்ன லாகவம்!
பாரிய கூரனைக் காவிய படிவே
சுற்றவர், இருப்பர், திரும்புவர், எழும்புவர்,
தாவி முன்னேறவர் தரிப்பர், பின்வாங்குவர்!

இப்பொழுதோ
கூரனைக் காவும் உடல்வலி அற்று
வீரமும் இழந்த தலைமுறையானோம்
கூரனைக் காவும் control உக்கு
கோயில் முகாமை ஒழுங்கு செய்கின்றது
அரையைக் காலை அடிச்சுப்போட்டு
வல்லிபீடத்தில் வாகாய் நிற்கிறான்
மப்பென்றாலும் வழுகான் வல்லி
தலையை மாக்குறான் சமர் நடக்குறான்
மாமரம் ஆகிக் குலங்கி நகைக்கிறான்
வேலை ஏற்று விழுந்த கூரனை
சேவலாய் மயிலாய் மாற்றி விடுகிறான்!
ஐயருக்கு இதெல்லாம் கைவரா வித்தை
இயக்குநர் திலகம் வல்லி இல்லாமல்
இப்பெரு நாடகம் நிகழ்தல் கூடுமோ!
வாழிய சிங்கன் வாழிய கூரன்
வாழிய சமந்தோர் வாழிய வல்லி!

குறிசுடுதல்

தம்பலகமக்திலிருந்து
காட்டு வழியில்
அல்லை - கந்தளாய்ப் பாதையில்
அரைநாள் பயணிக்கால்
மாவலி ஆற்றின் ஒருகிளை மருங்கு
தாவளம் சேரலாம்
பச்சைப்பச்சேல் என
அழகு கொலுவிருக்கும் இடம்
மனிச வாடையே வராது
அங்கேதான்
தம்பலகமம் வட்டவிகாளை
பொன்னம்பலத்தாருடைய பட்டி!
வருஷம் ஒரு முறை
வட்ட விகாளை
தன் பரிவாரங்களுடன்
மாட்டு வண்டிகளில்
தாவளம் போவார்
ஒரு வருஷ காலத்தில்
போட்ட கன்றுகளுக்கு

குறிசுடலும்
கணக்கெடுப்பும்
ஒரு வாரம் நடக்கும்!

வாட்டு ரொட்டியும்
தேங்காய்ச் சொட்டும்
காலை உணவு
வேலாத்தை அம்மான்
வேட்டையில் விண்ணன்
தினமும் ஏதும் தருவார்
கறிக்கு!
மாவலியில் நீராடி
கட்டித்தயிருண்டு
கூடாரத்துக்குள் சாய்ந்தால்
கண்கள் செருகும்!
பட்டிக் காவலாளி
இனம், மொழிகடந்த
முற்போக்காளன்
சமரச ஞானி
சிங்களமும் தமிழும் கலந்து
அவன் நாவில் தவழும்
மணிப்பிரவாளத்தை
நாளெல்லாம் கேட்கலாம்!

வற்றலும் தேனும் தயிரும் சுமந்து
வண்டிகள் ஊர் திரும்பும்!
காலசக்கரம் சுழன்றது
தம்பலகமத்து வாழ்க்கைச் சக்கரம்
இனப்போர்ச் சேற்றில்
இறுகிக் கிடக்குது!
வேட்டைக்கார வேலாத்தை அம்மான்
வேட்டையாடப் பட்டுமறைந்தார்
முன்னாள் குறிசுடப்போன மக்கள்
இந்நாள் குறிசுடப்படுகின்றார்கள்!

ஏன் அழுதான் ?

கோபாலன்
துறைமுகக் தொழிலாளி
இறுகிய உடல்வாகு
கட்டைக்கோபாலன்
என்று அறியப்பட்டவன்
மாலை வேளையில்
மது போதையில்
தெருவில் நிற்பான்
பேசிக்கொண்டு!

ஊரவன் பிறக்கியான்

என்ற சார்புகளை
இயல்பாய் அவ்வூர்
ஏற்றுக் கொண்டது!
ஒரு நாள் கோபாலன்
உரக்கூப் பேசினான்
"யாழ்ப்பாணி
பாடுபட்டுப் படிப்பிக்கிறதைப் பார்
நம்ம ஊர் வாத்தி
வெள்ளாமை செய்யிறான்!

கோபாலன் பிள்ளைகள் என் மாணவர்கள்
ஆயினும் அவனைத் தவிர்த்தே வந்தேன்.
மற்றொரு மாலை
எதிர்பாராமல் அகப்பட்டுக் கொண்டேன்
குப்பென்ற சாராய நெடி
இது என்ன சோதனை!
அடுத்த கணம்
நெடுஞ்சாண்கிடையாய்
என் காலடியில்
கோபாலன்!
காலை விடானாம!
"ஐயா என்றை பிள்ளையளைப்
படிப்பிச்சு விடுங்கோ!"
அழுகிறான்
ஆளை எழுப்பி
ஆறுதல் சொன்னேன்

எத்தனையோ
ஆசிரியர்கள் இருக்கத் தக்கதாய்
என்கால்தேடி
இவன் விழுவானேன்?
அதுபோகட்டும்.
இவன் ஏன் அழுதான்
யாருக்காக விம்மி அழுதான்?

ஆமினா உடம்மா

ஆமினா உடம்மா
பரம ஏழை
விதவை
கிண்ணியாவில் இருந்து
கால் நடையாக
தம்பலகமம் வரும்
சேனையில் விளையும்
காய்கறி
கிழங்கு
கீரை வகைகளை
தலைச்சமையில்
கொண்டுவந்து
ஊர்மனைக்குள்
விற்பாத்தான்
அவள் குடிசையில்
அடுப்புப் புகையம்
செல்லப்பிள்ளை வளவுக்கூடாக
எங்கள் வீடு வந்து

தங்கராசா வீடு போனால்
ஒரு சற்று முடியும்
இப்படியே
சில வாடிக்கைகள்!

என்மகனுக்கு
அப்போ
இரண்டு வயசு
குழப்பங்காசி
அவன் வெளியேறாதபடி
கதவு நிலையில்
மூன்று கம்புத்தடுப்பு
இவன்
கம்பை ஒருகையால்
பிடித்துக் கொண்டு
மறுகையின்
கட்டைவிரலைச் சுவைத்தபடி
நிற்பான்
ஆமினா உம்மாவின்
முக்காட்டைக்
கண்டவுடன்
ஒரே ஆரவாரம்
ஆமினா வருவா
'என்னடா - என்
அழகு மவனே!
கொள்ளை அன்பு
குலவும் சொற்கள்
ஆமினா போல
அன்பொடு தமிழை
தேனாய்க் குழைத்துத்
தந்தவர் இல்லை!
குழைத்துத் தந்தவர்
எவரும் இல்லை!

உண்ணாச் சொத்து

வேலுப்பிள்ளை வாத்தியார்
வேகமாய் சைக்கிள் ஓடார்
மூப்பால் வந்த நிகானம்
சைக்கிளை நிறுத்தி
அவர் இறங்கும் பாணி
வித்தியாசமானது
கால் ஊன்றும் உத்தி
அந்தத் தலை முறையில் இல்லை
அந்தர்ப்பட்டுக் குதிப்பார்
மரியாதைகருதிப் பொறுத்திருந்தது
அலுத்துப்போய்
ஒரு நாள் கேட்டேவிட்டேன்
'ப்றேக் நிம்மைத் தேய்ச்சா
கனகாலம் பாவிக்காது, பாரும்!'

தனிக்கட்டை
ராசம்மாக்கிழிவி
சுறுசுறுப்பான மனுஷி
வயசு தெரியாத கோற்றம்
சந்தைக்குப் போய்
காய்கறிகள் வாங்கி
ஊர்மனைக்குள்
வியாபாரம் செய்வாள்
தலையில் கடகம்
கடகத்துக்கு மேலே
காற்செருப்பு
'ஏன் ஆச்சி செருப்பைப் போடேல்லை?'

என் சின்ன மகள் கேட்டாள்
 "வெய்யில் கடுமையெண்டாப் போடலாம்
 நெடுஉக போட்டுத் திரிஞ்சா
 கெதியிலை தேஞ்சுபோம், பிள்ளை!

புகுவருஷம் பிறந்தால்
 சந்திரகுமார் சுறுசுறுப்பாகி விடுவான்
 தொண்டு நிறுவனங்கள்
 வங்கிகள்
 கடைப்புகள்
 எல்லாம் ஏறி இறங்கி
 கலண்டர், டயறி சேகரிப்பான்

அவனுக்குத் தேவை
 ஒரு கலண்டரும் ஒரு டயறியுமே
 ஆனால்
 அவனிடம்
 ஜனவரி முடிவில்
 இருபது முப்பது சேர்ந்து விடும்
 சந்திரகுமார்
 ஒரு பக்கமேனும்
 டயறி எழுதி அறியான்!

நிம் தேயாது சைக்கிள் ஓடிய
 வேலுப்பிள்ளை வாத்தியார்
 விபத்துக்குள்ளாகி
 மருத்துவமனையில் கிடந்தார்
 செருப்பைப் பாதுகாத்த ராசம்மா
 ஆணிகுத்தி
 ஏற்புலி வந்து செத்துப்போனாள்
 சந்திரகுமாரின் டயறி
 சலவைக் கணக்கு எழுத
 பயன்படுகிறது.

கல்லுளி மாங்கள்

வரதராசா
 வாட்ட சாட்டமான ஆள்
 பள்ளி நாள்களில் சாதனை படைத்த
 விளையாட்டு வீரன்
 இப்பொழுது ஆங்கில ஆசிரியர்
 ஆனால் அவர் அக்கறையெல்லாம்
 விளையாட்டுத்துறையில் தான்
 வலமட்டத்திலும்
 மாவட்டத்திலும்
 வரதர் இல்லாத போட்டி இல்லை!

மனைவி சொல் தட்டாத
 மனுஷன் வரதர்
 அவர் மனைவி சரஸ்வதியும்
 ஓர் ஆசிரியை
 மனமொத்த தம்பதி
 என்று ஊரே கொண்டாடும்
 அன்று பூரண
 விடுமுறை நாள்
 வரதர் வளவு கூட்டி
 குப்பைதாட்டு
 தேங்காய் உரித்து
 ஆட்டுக் கொட்டில் வேய்ந்து
 கலாத்தள்ளி
 யந்திரகதியில் வேலை செய்கிறார்
 மதியந்திரும்புகிறது
 சமையலில் மும்முரமாயிருந்த

சரஸ்வதி குரல் கொடுக்கிறா

“முருங்கையிலே
ஒரு காய்கிடக்கு
தட்டித் தாருங்கோ!
நீங்கள் குளிச்சிட்டுவர
நான் கறி இறக்கிப்போடுவன்!”
வரதர் அடிவளவுக்குப்போகிறார்
அண்ணாந்து மனைவி சொன்ன
ஒற்றை முருங்கைக் காயைத் தேடுகிறார்.
ம்ஹம்!...
“முருங்கையிலை ஒரு காயும் இல்லையப்பா!”
“நேற்றும் கண்ட நான்; வடிவாப்பாருங்கோ!”
வரதர் மீண்டும் அடிவளவுக்குப் பயணமாகிறார்
‘ஸ்கு ஆஷ்’ விளையாட்டில் திரும்பிவரும் பந்தாக
மீளுகிறார்.
‘எனக்குத் தெரியாது, நீரே போய்ப் பிடுங்கும்!’
‘பால் பிழியறன் அப்பா,
ஒருக்கா பொறுதியாப் பாருங்கோவன்!’
இம்முறை வரதர் நடையில் வேகம்!
மாக மடங்கலும் மால்விடையும்தான்
நாகமும் நாகமும் நாண நடந்தார்!

எண்ணி ஐந்தாவது நிமிஷம்
தான் தறிந்த முருங்கை மரத்தை
முற்றத்தில் கொண்டு வந்து போட்டார்
பகாசுர பாணியில்!
இந்தா சரசு
நீயே பார்த்து
உன்ரை
ஒற்றை
முருங்கைக்காயை ஆய்ந்து
கறியாக்கு, குளிச்சிட்டுவாறன்!”

அவள் எழுதிய கவிதை

என் வீடு தேடி வந்திருந்தாள்
அருந்ததி
எனக்காக
ஒரு மணிநேரம் காத்திருந்தாள்
கணவனோடும் பிள்ளைகளோடும்
பத்துப் பன்னிரண்டு ஆண்டின் பின்
கிஹெனத் தோன்றியவளைக் கண்ட
வியப்பால் சில விநாடிகள்
பேச்சே வரவில்லை எனக்கு!
அருந்ததி என் மாணவி

படிப்பில் கெட்டிக்காரி
பணிவம் இன் சொல்லும் படைத்தவள்
கவிதை எழுதுவாள்
அராங்கு பல கண்டவள்
பயிற்சி முடித்து வெளியூர் போய்விட்டாள்
ஆசிரியையாக
தொடர்பு விட்டுப்போய் விட்டது...
இப்போது வந்திருக்கிறாள்
பேச்சுப் போட்டியில் பங்குபற்றும்
முக்தமகளுக்கு
நான் பயிற்சியளிக்க வேண்டுமாம்!

பிள்ளை படுசட்டி
அற்புதமாகப் பேசுகிறாள்
குரலும் யாமும் பின்னிட!
ஆசீர்வதிக்கேதனா
ஆசீர்வதிக்கப்பட்டேனா
அறியேன்!

என் இல்லமெல்லாம்
மகிழ்ச்சிப் பன்னீர் தெளித்துவிட்டு
விடைபெறுகிறார்கள்
வழியனுப்பி வைக்க
வாசல்வரை நடக்கையில்
நாக்கு நனுவரை
பலமுறை வந்த கேள்வியை
கேட்டே விடுகிறேன்
‘அருந்ததி,
நீ
இப்போ கவிதை எழுதுவதில்லையா?’
பிள்ளைகளைச் சுட்டிக் காட்டியபடி
சொன்னாள்:
‘நான் எழுதிய கவிதைகள் இவை!’

அரசியின் வருகை

சுவிற்ஸலாந்திலிருந்து
என் மகள் வந்திருந்தாள்
கணவனோடும்
மகனோடும்

ஈழப்போரோடு போனவள்
பாதை திறந்த பின் வந்திருக்கிறாள்
வீடே அமர்க்களப்படுகிறது
அடுப்பிலும் நெருப்பிலும் என் மனைவி
தமக்கை காலால் இட்டதை
கையால் செய்யும் இளையவர்கள்!
வந்தவளுக்கோ
எங்களோடு பேச நேரமில்லை
நாள் முழுதும் பிள்ளையின் ஊழியம்!
மடக்கிவைத்திருந்த
தொட்டிலை விரித்த மருமகன்
நுளம்பு வலையைத் தொங்க விட
தானே தொங்குகிறார் மூலைக்கையில்!

குளியலறையில்
 வெந்நீர் துழாவுகிறான் இளையவன்
 பால், சீரியல், மலர்வைற் வகைகளை
 நிவேதனம் செய்தபடி இளையவள்!
 வெளி விவகாரங்களுக்கு நான்!
 இளவரசன் புன்னகைத்தால்
 எங்கள் முகங்களில் வெயில் எறிக்கும்
 அவன் அழுதாலோ
 தாழ்முகத்தின் விளைவுகளைத்
 தாங்க முடியாது திணறும் எம் இல்லம்
 எங்கையெல்லாம் கட்டியானும்
 இவன் யார்?
 ஒரே பிரமிப்பு!
 ஆனால்
 இவ்விளம் நாற்று
 தாயகத்து மண்ணோடு
 ஏன் ஓட்ட மறுக்கிறது?
 அன்றேல், ஏன்
 தாயகம் இக்குருத்தை ஏற்க மறுக்கிறது?
 நோயும் நளம்பும் விநியோகம் செய்கின்ற
 தாய்மண் எனநம் தரம் தாழ்ந்து போனதுமேன்?
 கடவை திறந்ததெல்லாம்
 கண்காட்சி காட்டுதற்கோ!
 நம்
 மண் காட்சிப் பொருளாய்
 மகிமை இழந்ததுவோ!
 உயிரை ஒரு கைப்பிடித்து
 ஊசலாடும் கிழத்தை
 'சேலைன்' ஏற்றிக் திரும்ப எழுப்புகிறோம்!
 கடவை திறந்த தெல்லாம்
 கண்காட்சி காண்பதற்கோ!
 கடவை திறந்ததெல்லாம்
 கண்காட்சி காட்டுதற்கோ!

மண்பற்று

இளையாம்பி நல்ல உடையுப்பாளி
 தோட்டக்காரன்
 பொயிலையும் மிகையுமீ
 பொலிந்த காலம்
 ஐந்து குமரையும் கரைசேர்த்திட்டார்
 பேரப்பிள்ளைகள் கண்டு மகிழ்ந்தார்
 மனைவி செல்லமும் கண்ணை மூடினாள்
 மக்களோ
 போரும் தொடங்கப் புலம் பெயர்ந்தார்கள்
 கனடா, ஜெர்மனி, ஃப்ரான்ஸ் என
 அவரவர் அங்கங்கு காலை ஊன்றினர்
 'தனிச்சப்போனியள்
 தவிச்சப்போனியள்
 நாங்கள் இருக்கிறம்
 வாங்கோ ஒருக்கா!
 வருந்தி அழைக்க
 மக்களுக்குகெல்லாம்

மறுமொழி ஒன்றே:
என்னை விடுங்கோ
இந்த மண்ணிலை
காரைக்காட்டில் தான்
கட்டவேண்டும்!
அமைதிப்படை வந்து
அடித்த போதும்
சலனப்படாது வீட்டில் இருந்தார்
பேரப்பிள்ளைகள்
அழைக்க காலம் போய்
பீட்டப்பிள்ளைகள்
அழைக்கத் தொடங்கினர்
callக் கு மேலே call ஆய் வந்தது
"Pay us a visit, darling grandpa!"
இளையவர் நெஞ்சும் இளகலானது
கிளாலி ஊடே கிளம்பிப் போனார்
பேரன் கொழும்பு வந்து
அழைக்கப் போனான்
Toronto எல்லாம் சுற்றிக் காட்டினான்
Niagara அருவியை வியந்து நோக்கினார்

ஆறமாதம் ஆனது
ஒருநாள்
திருநெல்வேலியில் சீமான் நிற்கிறார்
திடுக்கிட்டுப்போய், கேட்டேன்
அண்ணை
எப்ப வந்தியள், ஏன் வந்தனீங்கள்?
"என் ஊர் போல எது தான் வருமடா!
சிறை வாழ்வு எனக்குச் சீயெண்டு போச்சு!
சங்கரனெட்டை ஒண்டு அடிச்சிட்டு
வாழைச்சருகில் சாயும் இன்பம்
ஈடிணையற்றது
இஞ்சை வந்திட்டன்!"

வெள்ளரியும் அப்பிளும்

திருநெல்வேலிச் சந்தை
காலை ஏழுமணி
நடைபாதையில் இரண்டு குவியல்கள்
கள்ளிப் பெட்டியின் மேல்
அழகாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன அப்பிள்
பக்கத்தே - நிலத்தில் - சாக்கின் மேல்
குவிக்கப்பட்டிருந்தன வெள்ளரி!

புதிய சூழலை
தன் எப்பொன்று கண்ணறை ஊடாக
வியப்போடு பார்த்த ஓர் அப்பிள்
எந்தச் சலனமுற்றுக் கேட்டது
"நீ யார்"

தன் ஊரில் வந்து
தளுக்கி மினுக்கிக் கொண்டு
தன்னையே யாரென்று கேட்கும்
அப்பிள் மேல் கோபம் வந்தாலும் -
இந்தக் கேள்விகளுக்குப் பழகிப் போனதால்
பொறுமையோடு பதிலளித்தது வெள்ளரி:
"வெள்ளரி!"
"எங்கிருந்து வருகிறாய்"
"சங்குவேலி!"
"எப்படி வந்து சேர்ந்தாய்"
"மாட்டு வண்டியில்"
"அதுசரி, நீ யார்?"
வெள்ளரி கேட்டது

"நான் அப்பிள்"

"எவடம்?"

"அவுஸ்திரேலியா!"

"எப்படி வந்து சேர்ந்தாய்?"

"கப்பலிலை"

பெருமையோடு சொன்னாது அப்பிள்!

வெள்ளரியின் குடலையை

வியப்போடு பார்க்க அப்பிள் கேட்டது

"நீ யோட்டிருக்கும் சட்டைக்கு என்னபேர்?"

"பனை ஓலை!"

அதை இளக்காரமாகப் பார்க்கது

ஸ்பொன்ஜ் இல் பொதிந்திருந்த அப்பிள்

"உன்னை எப்படிச் சாப்பிடுவதாம்?"

பனங்கட்டியோடு!

"அப்ப, உனக்கு இயற்கையான இனிப்பு இல்லை!"

"அப்படியல்ல, எனக்கும் பனங்கட்டிக்கும் தோது?"

"அதன்ன, பனை ஓலை, பனங்கட்டி என்று,

பனையோடை ஒரே கொண்டாட்டம்?"

"பனைதான் எங்களுக்கு ஆதாரம், பாதுகாப்பு!"

மூன்றாம் நாள்

வெய்யிலின்தாக்கம் அப்பளில்

வியாபாரி தண்ணீர் தெளித்தும் பயனில்லை

பனை ஓலைக் குடலையின் குளிர்மையில்

வெள்ளரி பத்திரமாக இருந்தது

ஒருத்தி அதை இருபது ரூபாவுக்கு வாங்கினாள்

அப்பிளை விலை குறைத்து

வியாபாரி கூவுகிறான்

வாங்க ஒருவரும் வரவில்லை

விடைபெற்றபடி வெள்ளரி சொன்னது

"இருக்கும் இடத்தில் இருந்து கொண்டால்

எல்லாம் செளக்கியம்!"

கணிதம் கற்றல்

"கிழங்கு என்ன விலைதம்பி?"

"அறுபத்தஞ்சு!"

"அரைக்கிலோ தாரும்"

தருகிறான், தருகிறேன் காசை

மிச்சக்காசு கைக்கு வருகுது

எண்ணிப் பார்த்தால்

அறுபது ரூபா!

'காசு குறையது, கணக்கைச் சொல்லும்!'

'ஐம்பது கிறாம் கூடப் போட்ட நான்

மொத்தம் கணக்கு நாற்பது ரூபா!'

'கொஞ்சம் பொறடி:

அரைக்கிலோ முப்பதிரண்டரை ரூபா

ஐம்பது கிறாமுக்கு மூன்றே கால் வரும்

ஆக, எல்லாமா முப்பத்தைஞ்சே முக்கால்!

நாலே காலை - அமுக்கிப் போட்டீர்!'

கல்குலேற்றர் இன்றிக் கணக்கை

சொல்ல முடிந்த பெருமிகம் எனக்கு!

போட்ட கணக்கை 'வீற்றோ' பண்ணி

இளைய தலைமுறை எனக்குச் சொன்னது

'கிலோவுக்கெல்லோ விலையைச் சொன்னநான்

அரைக்கிலோ எண்டால் முப்பத்தைஞ்சு!

கல்குலேற்றர் இன்றிப் பிறகும்

கணக்குப் பார்த்தேன்

இணங்குதோ இல்லை!

சங்கரன் வாள்முதல் சகலதும் இழந்து

வெங்களம் இருந்து மீண்ட ராவணனாய்

திருநெல்வேலித் தெருவெலாம் அளந்து

நெருநல் மீண்டேன் நெஞ்சு கணக்க

நாலே காலுக்கு நான் அழுமாட்டேன்

மூன்றே கால் என் முயலுக்கென்று

நாண்டு கொண்ட இளைஞனை நோகேன்

அட்சர கணிதம் கேத்திர கணிதம்

பிரயோக கணிதம் என்றெல்லாம் பிதற்றி

சந்தைக் குதவாக் கணிதம் கற்பித்த

விந்தை மனிதரை நோகும் என் நெஞ்சு!

கரிபூசுதல்

'கண்ணன் வா ரமணன் வா

செல்வா வா விஜயன் வா

ரயர் குவி ஓலை எடு

நிமிர்ந்து நில் நெருப்பு மூட்டு

எரிக எரிக பற்றி எரிக

சாம்பல் மேட்டில்

சந்ததம் ஆடுவோம்

குவக்குக்கு அஞ்சோம்

கூட்டுக்கு அஞ்சோம்

நாங்கள் தமிழர்!

நாங்கள் தமிழர்!

'தம்பி கொஞ்சம் போக விடுங்கோ

அவசர அலுவல்; அவசரம் அவசரம்!'

இதைவிடப் பெரிய அவசரம் என்ன?

இண்டைக் கென்ன நாள்?

இது தெரியாமல்

வாறார் வெளியிலை.....
 மச்சான் இதிலை
 ஒரு ரயர் போடு, ஓ..ஓ.. காணும்
 'அருமந்தறோட்டு
 போட்டு ஆறமாதம்!
 ஓய், உம்மடைறோட்டோ
 உமக்கிது விளங்காது!
 'எங்கடைறோட்டு இது
 இப்பதான் போட்டது!
 இது மழைமாரி
 எல்லாம் அழியுது!
 விசர்க்கதை கதைக்கிரீர்!
 நடந்தது தெரியுமே?
 'வீதிகள் நாசம், வீதிகள் நாசம்!
 'விடியுதென் தேசம் :
 விடியுதென் தேசம்!
 இவ்வாறாக
 ஒருநாள் கழிந்தது
 எவ்வாறாக?
 எங்கள் முகத்தில்
 நாங்களே முனைந்து
 கரியைப்பூசினோம்
 எல்லாம் மழையில்
 கரைய நாங்கள்
 கறத்த மேனியர்
 ஆகக்கிரீகிரோம்
 எல்லாவற்றையும்
 சகித்துக் கொண்டு
 வெட்க துக்கம்
 இன்றித் திரீகிரோம்
 நாங்கள் துழிழர்!
 நாங்கள் துழிழர்!

ஊடுபார்த்தல்

இப்பொழுதெல்லாம்
 கைப்பைவிகம் விகம்
 see - through என்று சில பேர்பெறலாம்!
 திறந்து காட்டும் சிரமம் தவிர்க்கலாம்
 அடையாள அட்டை, அறைத்திற்பு
 எல்லாம்
 எக்ஸ் - ரேயிற்போல் தெளிவாய்த் தெரிவதால்
 வேகமாகக் கடவைகள் தாண்டலாம்!
 see - through பைகள் போல யாழ்மக்கள்
 see - through உடைகள் அணியத் தொடங்கினால்
 கடவைகள் தோறும் தடவதல் ஒழியும்
 பொக்கெற்றில் உள்ள பொருள்கள் எல்லாம்
 அப்பட்டமாகத் தெரியும் ஆயின்
 தட்டுதல் - தடவதல் சற்றே குறையலாம்
 see - through பைகளும் உடைகளும் போல
 see - through மனங்கள் மனிதர்க்கிருந்தால்
 எல்லார் உள்ளமும் x-ray படம் போல்
 கெட்டத் தெளிவாய்த் தெரியத் தொடங்கினால்
 பொய்மை, வஞ்சகம், போலி ஒழிந்து
 வையுமே இன்ப மயமாகாதா?
 அன்றேல் மனிதன்
 சுயரூபங்கள் வெளியே தெரியும்
 பரிநிர்வாண நிலைக்கு நாணி
 ஆதாம் ஏவாள் ஓளித்தது போல்
 கண்ணிற்படா அது கரந்துறைவானோ?

அடி யுண்டகாதை

தெருநீளம்

தண்டலாளர் உடலா

கைகளில் பொல்லும் துவக்கும்

வேலி, மதில் பற்றையெல்லாம் விசாரிப்பு

ஒரு வீட்டு முகப்பு

இயல்பாய் இயற்கையாய்

கண்ணைக்குத்தியது

"யாரங்கே?"

குடிசையில் இருந்தொரு கிழவன் வந்தான்

"வேலிக்கதிகாலை ஏன் காணும் வெட்டேல்லை?"

"குருதி அழுத்தம், சலரோகம், முட்டு...இளைப்பு!"

"வீட்டிலை வேறைய ஆள் இல்லை?"

"இல்லை, நான் தனி ஆள்!"

சூலியாள் பிடிச்சு, கொட்டி வெட்டு,

வெள்ளைக் கொடியும் பறக்கவிடு!

விளங்குதா, ஓஓய்?"

நல்லலா விளங்குது, நல்லதமிழ் பேசறியள்!"

அடுத்த வாரம் அவ்வழி வந்தவன்
வெட்டப்படாத வேலியைக் கண்டதும்
குடிசையில் இருந்த கிழவனைப் பிடித்து
"கொற்கொற என்று இழுத்துக் கொணர்ந்து
தண்டலாளர் தலைவன் முன் நிறுத்தினான்
"கதிகால் செடி, கொடி வெட்ட மறுப்பது
சதியென எங்கள் சட்டம் உரைக்கும்!
சூலியாள் பிடிச்சு வெட்டச் சொன்னது!.."
"சொல்லி வைச்சநான்; ஆள் வரவில்லை!"
எங்கை போனது?"
"நிவாரணம்வாங்க ஊருக்குப் போனான்!"
"வெள்ளைக் கொடி ஏன் கட்டவில்லை?"
துணிவாங்கப்பட்டணம் போனன்
துவக்குச் சூடு! - கடைகள் பூட்டு!"
"கொட்டி வாங்கே கதாகறனவா!"
- விருத்தியரை மற்றொருவன் சொன்னான்
"மிச்சம் பேச மட்டும் ஏலும்
வேலி வெட்ட ஏலாது உனக்கு,
வெள்ளைக் கொடியும் கட்டமாட்டாய்!"

தலைவன் ஏவத் தண்டலாளன்
கிழவன் முதுகில் பொல்லால் அடித்தான்!
பொல்லால் அவனைப் புடைக்க அடியோ
எல்லாத் தமிழர் மீதம் பட்டது!
பெண்கள், ஆண்கள், பெரியோர், இளையோர்
என்னும் வேறுபாடு இன்றிப்பட்டது
கனடா, யூ.கே, ஜெர்மனி, நோர்வே
எனும் நாடுகள் வாழ் எல்லோர் மீதம்
பொல்லடிப்பட்டதும் துடித்துத்தாரர்கள்!
திரிகலம் மேலும், சிவ்வை மேலும்
போதி மேலும் அப்பொல்லடி பட்டது
ஆதிசிவன் மேலும் பட்டது போல!

கயரை வளர்த்தோம்!

பொங்கி எழுந்தது கடல்
 ஓஓ என்ற பேரிரைச்சல்
 ஆயிரம் பல்லாயிரம் அலைக்கைகளை
 வானுற உயர்த்தி
 ஓஓங்கி அடித்தது!
 மரங்கள் பாறின
 கட்டிடங்கள் சாய்ந்தன
 வாகனங்கள்
 வாயுதேவன் பிப்த்தெறிந்த மலைச்சிகரங்களாக
 சிதறின!
 வள்ளங்கள் மரவட்டுக்களில் தொங்கின!
 நிலம் பிளந்தது!
 மனிதன் என் செய்வான்!
 'அலைகடல் துரும்பு'
 அர்த்தம் புரிந்து கொண்டான்
 மோதிய வேகத்தில்
 மனிதரை
 ஆழத்துக்கு இழுத்துச் சென்றது அலை
 சோளக்க காற்றுக்கு உதிரும்
 மாம்பிஞ்சுகளாக
 பிள்ளைகள் அள்ளுண்டு போவதைக் கண்டும்
 ஏதம் செய்ய முடியாது
 அரற்றும் தாயர்!
 பெற்றோர் கடலில் மூழ்குவது கண்டு
 பேதலிக்கும் பிள்ளைகள்

ஊழியா, பிரளயமா, யுகமுடிவா?
 தமிழர் நினைவுத்திரையில் மங்கிப்போன

கடல்கோளா?
 உறைந்து போனோம் நாம்
 அதிர்ந்து போனது உலகம்!
 'வாயடைத்துப் போனோம்,
 வாராதாம் ஒரு சொல்லும்!'
 மரத்தால் விழுந்தவனை
 ஏன் மிகித்தது மாடு?
 வெந்த புண்ணில்
 ஏன் பாய்ந்ததுவேல்?
 'விதியே விதியே தமிழ்ச் சாதியை
 என்செய்க் கருதி இருக்கின்றாயடா!'
 மகாகவிகேட்டடதை மறுமுறை கேட்டேன்

காரதேசத்துக் தொலைபேசி அழைப்புக்கள்
 'ஆரார் இறந்தார்? ஆரார் தொலைந்தார்?
 பிரச்சினை ஒன்றும் உங்களுக்குக்கில்லையே?
 அப்பாடா!' என்ற ஆறுதல் வார்த்தை
 இதைவிட என்ன பிரச்சினை வேண்டும்?
 சாம்பல் மேட்டில் நின்று நாங்கள்
 இனமும் மொழியும் மதமும் பார்க்கிறோம்
 செத்த பிணத்தைச் சிங்களம் தமிழ் என
 முத்திரை பொறித்துப் பட்டியல் இடுகிறோம்
 'நிவாரணம் கொடுப்பது நீயோ, நானோ?
 நிவாரணம் கொடுக்க நீயார்?' என்று
 துடைப்பும் ஏந்திக் தூத்திச் செல்கிறோம்
 'ஒரு பதினாயிரம் சனிவாய்ப்பட்டும்'
 உருப்பட மாட்டோம் என அடம் பிடிக்கிறோம்

மரகதத் தீவு மயானமாய்ப் போனது
 திருமுகம் சிதைந்து நம் தாய்கிடக்கின்றாள்
 அவளை அணைக்கோம், ஆறுதல் சொல்லோம்
 கயரை வளர்த்தோம், கயரை வளர்த்தோம்!

முட்சோறு

உலகில்
ஜோர்ஜ் புஷ்வுக்கும் சதாம் ஷூசெய்னுக்கும்
முரண்பாடு
மேற்காசியாவில்
இஸ்ரேலுக்கும் பலஸ்தீனத்துக்கும் முரண்பாடு
உபகண்டத்தில்
இந்தியாவுக்கும் பாகிஸ்தானுக்கும் முரண்பாடு
தென்னகத்தில்
தமிழ்நாட்டுக்கும் கர்நாடகத்துக்கும் முரண்பாடு
தமிழ்நாட்டில்

சோப

கருணாநிதிக் கும் ஜெயலலிதாவுக்கும்
முரண்பாடு
யூலங்காவில்
சந்திரிகாவுக்கும் ரணிலுக்கும் முரண்பாடு
ஹக்கீமுக்கும் அதாவல்லாவுக்கும் முரண்பாடு
புலிகளுக்கும் படையினருக்கும் முரண்பாடு
ஊரில்
ஏழைக்கும் பணக்காரனுக்கும்
முதலாளிக் கும் தொழிலாளிக் கும்
படிக்கவணுக்கும் பாமரனுக்கும் முரண்பாடு
ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் முரண்பாடு
கோயிலில்
குருக்களுக்கும் அறங்காவலருக்கும் முரண்பாடு
பல்கலைக்கழகத்தில்
மூத்த மாணவர்களுக்கும்
புதியவர்களுக்கும் முரண்பாடு
வீட்டில்
கணவனுக்கும் மனைவிக்கும்
பெற்றோருக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் முரண்பாடு
ஊரில்
உலகில்
நாட்டில்
வீட்டில்
எங்கும் - எதிலும் முரண்பாடு!
பகைமைப்பாத்திகோலி
நெருஞ்சி விதைத்து
வெறுப்பு நீர்பாய்ச்சினோம்
முரண்பாட்டு முட்கள் தவிர
வேறெதை அறுவடை செய்தோம்!
எதை உலையில் இடப்போகிறோம்,
எதைப் பரிமாறப் போகிறோம்,
வருங்காலச் சந்ததிக்கு,
முட்சோற்றைத்தவிர!

என்னுலகமும் அவனுலகமும்

கைவிரலிற் காயம் சிறியதுதான்

என்றாலும்

செய்யும் பணிக்குச் சிரமம் தருகிறது

வலக்கை நடுவிரல்

ஆனதனால்

பேனா பிடிக்க முடியவில்லை

சாப்பிடுதல் கைகழுவல் எல்லாம் இடற

மனைவியிடம் கையேந்தம்

பொல்லாத வாழ்வு - பொருமுகிறேன்!

தன்னிருப்பை

ஒவ்வோர் கணமும் உணர்ந்தும் எனது விரல்!

ஆடை அணியும் பொழுதில் அது 'தாங்க'

வீடே அதிரக் குமுறுவேன்!

ஆரேனும்

ஆவலொடு கையைப் பிடித்துக் குலுக்கவந்தால்

கூவேன் 'ஹோல் டோன்'

'ஹான்ட்ஸ் அப்' நிலை எடுப்பேன்!

இந்த வாறென் விரலைக்

காப்பாற்றி வந்த நான்

சந்தை போனேன் நேற்று!

தக்காளி வாங்குதற்கு நீட்டினேன் கூடை

'நிறுத்து நீ போடு தம்பி'

காட்டினேன் கையை! 'ஓரு கையால்

அவ்வளைஞன்

பக்குவமாய்ப் போட்டான் - பார்த்தேன்!

மறுகையோ பாதிகுறளாயிருக்க கண்டு

பதறினேன்

ஒற்றை விரலின் சிறுகாயம் என்னுலகம்

முற்றும் வியாபித்த மூட மதியை எண்ணி

குற்ற உணர்வால் குறகி வதையுண்டேன்

மற்றென்ன பேசுவது

மன்னிப்புக் கேட்கின்றேன்!

மணிகட்டிய மாடு சொன்னது

அறுபத்தாறாம் ஆண்டு

ஆசிரிய கலாசாலையில்

அவனைக் கண்டேன்

எந்தக் கூட்டத்திலும்

தன்னை

இனங்காட்டக் கூடிய உயரம்

பெளசர் என்ற பெயருக்கு

நெடுவல் அடையாயிற்று

அவன் ஹொக்கி வீரன்

இலங்கை அணியில் இடம்பிடித்தவன்

இது பழைய கதை
எம்மிடையே
எந்தக் தொடர்பும் இன்றி
முப்பத்தேழு ஆண்டு கழிந்தபின்
அவனைக் காண நேர்ந்தது
அற்புதமன்றி, வேறென்ன?
கடமை காரணமாக
கண்டி சென்ற போது
ஓர் ஆசிரியை அறிமுகமானார்
பேச்சு வாக்கில்
தன் ஊர் மாவனல்ல என்றார்
"உங்கள் ஊரில் பௌசர் என்று
ஓர் ஆசிரியர் இருக்கிறாரா?"
"ஆம், அவர் என் ஆசிரியர்!"
"நான் கண்டி வந்ததாகச் சொல்வீர்களா?"
தொலைபேசி இலக்கமும் கொடுத்தேன்
மறுநாளே மணி அடித்தது
"என்னால் வர இயலாது
மாவனல்ல பஸ் ஏறிவா
நான் காத்திருப்பேன்!"
போனேன்
புரிந்தது
ஏன் அவனால் வரமுடியவில்லை என்று
பேரத்தி பௌசரை இறுகப் பற்றி இருந்தான்
பிரித்தவர் கூடினால்?
பேசினோம் மணிக்கணக்காக!
"இவ்வூருக்கு இன்று தான் வருகிறேன்
வழியில் கடுகன்னாவையில்
அழகு கொலு விருக்கக் கண்டேன்!"
"இதை எனக்குச் சொல்லும்
இரண்டாவது ஆள் நீ!"
"அப்ப முதலாவது?"

"பணம் தேவைப்பட்டது
ஈரான் போனேன்
வேலை பார்த்தேன்
என் முதலாளி ஓர் ஆங்கிலேயன்
ஓய்வு வேளைகளில் உரையாடுவோம்
ஒரு நாள் என் ஊரைப் பற்றிக் கேட்டான்
சொன்னேன்;
மத்தியமாகாணத் தலைநகர் கண்டி
அங்கிருந்து இருபத்தைந்து மைல்
மாவனல்ல"
"அந்தப் பக்கம் தானே கடுகன்னாவ?"
திறந்தவாய் மூடவில்லை நான்
"நான் இலங்கையைச் சுற்றிப் பார்த்திருக்கிறேன்
ஏன், உலகத்தையே சுற்றியிருக்கிறேன்
நான் பார்த்த இடங்களில்
கடுகன்னாவைக்கு ஈடாய்
இன்னோர் இடம் இல்லை!"
மௌனத்தேன்
ஆங்கிலேயன் தொடர்ந்தான்
"நான் ஈரான் வந்ததைப் புரிந்து கொள்ளலாம்
ஆனால்
கடுகன்னாவைக்கு அருகில் வாழும் நீ
ஏனடா இங்கு வந்தாய்?"
நான் நாடுதிரும்பினேன்
அடுத்த மாதமே!"
பௌசர் கதையை முடித்தான்

கவிதைக்குள் உயிரொன்றி வாழ்

கவிதைக்குள் உயிரொன்றி வாழ் - அக்
கனவுக்குள் உணவைவதகப் புடமிட்டுத்தா
சுவை கண்டு சுவை கண்டு போ - அதன்
சுழிவுக்குள் நெளிவுக்குள் அழகுண்டு பார்
செவிகொண்டு தரங்கண்டு தேர் - உன்
சிதறுண்ட எண்ணங்கள் வண்ணங்கள் கோர்
புவிமுற்றும் அரசாளலாம் - நீ
புகழென்ற மலையுச்சிமிசை யேறலாம்!

ஒரு மின்னற் பொறி தோன்றினால் - அதை
உரசிக் கொள், கலைஞானம் தரிசிக்கலாம்
சிரமத்தைப் பாராது வா - உயர்
சிகரத்தின் மிசை தாவு, தளராது போ!
ஒருமித்த மனம் வேண்டுமாம் - நம்

உணர்வுக்குள் ஒருவித்து விழு வேண்டுமாம்
தருமத்தின் வழிநில்லடா - அங்கத்
தடம்விட்டு விலகாது தமிழ் செய்யடா

வலிமிக்க சொல்தேர்ந்தெடு - அதை
வறுமைக்கும் கொடுமைக்கும் வாளாக்கிடு
நலிவற்ற தொழிலாளர்கள் - என்றும்
நமதுற்ற துணையாகும் விவசாயிகள்
கலைஞர், கை வினையாளர்கள் - தம்மைக்
கவியாலே அபிஷேகம் புரிவாயடா
நிலவுக்கு நீபோகினும் - மன
நிறைவுக்கிந் நிலமன்றி வேறேதடா?

முளருற்ற புகழுக்குள் போய் - நீ
முழுக்கிக் கொண்டேமாறு தல் வீணடா
எனதென்று எனதென்று தான் - தமிழ்
இனமின்று விடிவின்றி அலைகின்றது
எமதென்ற உணர்வோங்கினால் - நாம்
எவருக்கும் குனியாத இனமாகலாம்!
அனைவர்க்கும் பொதுவாகலாம் - கவி
அகிலத்தின் விடிவுக்கு வழி கோலலாம்!

சுமையுன்றன் தோளேற்றுவார் - வரும்
சுகமுற்றும் தமதாக்கி ஏமாற்றுவார்
தமை வெல்லும் வகை சூழுவாய் - நீ
தனியல்ல முழுநாடும் உன்பின்னடா
யமனுக்கும் அஞ்சாது செல் - எதிர்
யார் வந்த போதும் நீ குன்றாக நில
இமயத்தில் கொடி நாட்டுதல் - விட்டு
இணையத்தில் உன் பேரை நிலைநாட்டடா!

(மூத்த கவிஞர் இ. முருகையனுடைய எழுபதாவது ஆண்டு
நிறைவை யொட்டி தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை 18.09.2005
இல் கூட்டிய கவியரங்கில்)

காற்றுலவும் திசையெல்லாம் மணக்கிறது குருகி
கனவுகளும் நனவுகளும் கலைந்து கண்ணீர் பெருகும்
காத்திருந்து காத்திருந்து கண்பூத்துப் போச்சு
கடவுளுக்கும் எம்பீது கருணைவற்றிப்போச்சு!

கொலைவிழுமொவ் வீரர்கணமும் நிலைகுலைந்து போவோம்
குடல் சரியும், தெருப்புறுதி குரு தியினால் நனையும்
மலிவாகி மனித உயிர் போச்சுது - இது கொடுமை!
வன்முறையே உலகியலை வழிநடத்தும் கொடுமை!
பலகாலம் இடம் பெயர்ந்து வாழ்பவர் நெஞ்சம்
படும்பாடு பாடமகா காவியமொன்றாகும்
'கவிகாலம் இது' என்று பெருமூச்சு விட்டோர்
கனடாவில், ஜேர்மனியில் காலான்றி விட்டார்!

கடல் எழுந்து ஊர்விழுங்கக் கதறியழுலானோம்
கைகுவிக்கோம், 'இனிநாங்கள் ஒற்றுமையாய் வாழ்வோம்
படமுடியா தினித்துயரம், பட்டதெல்லாம் போதும்
பாடமொன்று படித்துவிட்டோம், மனந்திருத்தி விட்டோம்'
சுடலையிலே வரும் ஞானம் சுடலையொடு போகும்
சூடான சோற்றினிலே கைவைக்க மாறும்!
'எடுவாளைப் பழையபடி!' எனமுறுகுகின்றோம்
எதிர் காலம் இருளு வதைக் காணமறுக்கின்றோம்!

ஊரழிந்து போகிறதே என அமுுவோர் இல்லை;
உடைமைகளை விற்றொதுக்கி ஓடுதொரு சுட்டம்
வேரழிந்து போகிறதே என ஏங்க மாட்டார்
வெளிநாட்டு மோகத்தால் விசர்ப்பிடித்துப் போனார்!
சீரழிந்து போகிறது பண்பாடு; தமிழர்
திசையிழுந்த கப்பலெனத் தத்தளிக்கின்றார்கள்!
நேரெழுந்து நின்றெவர்தாம் உண்மைநிலை சொல்வார்!
நேற்றிருந்த நிம்மதியை யாவர்தரவல்லார்!

(வடமராட்சி தெற்கு - மேற்கு கலாசாரப் பேரவை 2005.09.15 இல்
எடுத்த தமிழ் இலக்கியப் பெருவிழாவில் பாடியது)

நேற்றிருந்த நிம்மதி

புயலடித்த நிலமாக நாடழிந்து போச்சு
புலம்புகலும் விம்முதலும் மொழியாகிப் போச்சு
அயல், இனம், ஊர் என்ற உணர்வரிதாகிப் போச்சு
அவரவர் பாட்டைப் பார்த்தல் நெறியாகிப் போச்சு
தரகர் எனும் இனமொன்றே தலைநிமிரலாச்சு
தமிழ் சினிமா தொலைக்காட்சி சீரழிந்து போச்சு
செயலாற்றல் அற்றவர்வாய்ச் சொல்வீரர் ஆனார்
தெரு வெல்லாம் கோயில், உள்ளே தெய்வம் மட்டுமில்லை!

நேற்றிருந்த நிம்மதியின் றடியோடு போச்சு
நிலவெறித்த வானில் மழை இருள் கவியலாச்சு
சுற்றுலவனோ உயிர் தேடி ஊரெல்லாம் திரிவான்
கோலங்கள் பலபுண்டு ஜாலங்கள் புரிவான்

அழுது தீர்வதோ, ஆறக்கூடுமோ!

ஆர்த்தெழுந்தது ஆழநெடுங்கடல்
அலை உயர்ந்து கரையை நெருங்கிநாம்
பார்த்திருக்கவோர் பனையளவாகவே
படையெடுத்தது; வீடு மதிலெலாம்
பேர்த்துடைத்தது; வேலி விராய்களை
பிய்த்தெறிந்தது; பின்னும் அளவிலா
மூர்க்கமாய்த்தாய் தந்தையைப் பிள்ளையை
மோதி மோதி உயிர்கள் குடித்தது!

பார் அறிந்திலா அழிவையப் பேரலை
பண்ணி நின்ற பயங்கரத் தால் எங்கள்
ஊர் சிதைந்தது; தோணி வலையெலாம்
உருக்குலைந்தன; நொடியில் குடும்பங்கள்
வேர் அறுந்து மடிந்து மறைந்தன;
விளைநிலங்களில் பிணங்கள் நிறைந்தன!
யார் கண்ணீரினை யார்தான் துடைப்பது?
யார் குழந்தையை யாரோ எடுப்பது?

மனைவி மக்கள் - இருவர் மறைந்திட

மாதம் பத்தே ஆனகுழந்தையோ
கணவன் கைகளில்! நெற்றியில் கட்டுடன்
கண்கள் நீரைப் பெருக்கிட நிற்கிறான்!
கனவிலே வருங் காட்சியும் அல்ல, என்
கற்பனை தருங்கவிதையும் அல்ல, நான்
நனவிலே தென் புலோலியில் கண்டது
ஞாபகத்தை விட்டகல மறுக்குது!

‘பொங்கி வந்த சனாமிபின் வேலியைப்
புரட்ட ஓடத்தொடங்கினம், கண்முன்னே
தங்கை போயினள், மைத்துனன் போயினன்,
தாயுடன் மணல் மேடொன்றில் ஏறினேன்
திங்கள் காலை அச் செய்தி செவிப்புக
தெருவெலாம்புரண்டழுது புலம்பினேன்
எங்கள் ஆறயிர் - இரண்டு பராயத்தள் -
இமைகள் முடி விறைத்துக் கிடந்தனள்!’

எழுபதிண்மரைப் புதைகுழி இட்டு, மண்
இட்டு விண்ணை நோக்கி நிமிர்ந்து, கை -
தொழுதவன்தனைக் கண்டபொழுதுளம்
சுக்குநாறாய் உடைந்ததிச் சோகந்தான்
அழுது தீர்வதோ! ஆறதல் வார்த்தையால்
ஆறக் கூடிய புண்களோ! நாம் பெரும்
பழிசுமந்த தலைமுறையோ! இதைப்
பார்க்க நேர்ந்ததெப்பாவம் இயற்றியோ!

இந்த வாறு கொடுமை நிகழ்ந்தது
எண்ணிலாத உயிர்கள் பிரிந்தன
நொந்து போய் நடைப்பிணமாய்த் திரிந்துள
நோய் பிடித்தபல் லாயிரம் பேருளர்
இந்து முஸ்லிம் பௌத்தர் கிறிஸ்தவர்
என்ற பேதம் கடந்து சனாமிதான்
தந்த பாடம் படிக்கமுன் நிற்பமோ?
சரிக் கிரத்தை இந்நாடு படைக்குமோ?

பண்பாடு படும் பாடு

பண்பாடு போய்த்தான் பலகாலம் ஆயிற்றே,
நண்பா அதற்கிப்போ நாமென்ன செய்யிறது!
கோயில் விழாவால் அமளிப்படுகிறது
வாயில் அலங்காரம் மாவிலை தோரணம்,
கண்ணைப் பறிக்கின்ற மின்சாரம் சோடிக்க
வண்ண விளக்கு வரிசை, ஒலிபெருக்கி
உச்சத் தொனியில் உரப்ப, ஒரு மாதம்
நித்திரை இல்லாது தவிக்கும் நிலை - எங்கள்

சோப

-109

பண்பாடு இந்தப் பகட்டில் இருக்கிறது..
கள்ளச் சாராயம் கசிப்பு என்ற பேரதற்கு
மெள்ள விரிந்து தொழிலாகி விட்டதடா
கத்தி எடுத்தொரு கண்ணில்லாப்பாவி, தான்,
பெற்ற மகனாயிரைப் பறிக்கும் கொடுமையினை
பத்திரிகை நாலைந்து பத்தியிலே போடுகது!
"நல்லூரில் ஐம்பது பேர் நகைகள் பறிகொடுத்தார்
கள்ளரிடம்!" இந்தக் கதையும் வருகிறது!
பட்டும் திருந்தோம்; காது கழுத்துக்கை -
முட்ட நகைபோட்டு முருகன் அருள் பெறுவோம்

வன்முறைக் காளாகும் பெண்கள் தாம் எத்தனைபேர்!
சின்னஞ் சிறுசுக்கும் பாதுகாப்பில்லை - ஒரு
பொல்லா விலங்கதனைக் கடித்துக் குதறிடலாம்!
எல்லாம் முடிந்தின்பு குத்தியோ வெட்டியோ
கொன்றொழிக்கக் கண்டும் குரலெடுக்க மாட்டாது
நின்றிருக்கும் நாம் பிறகு பண்பாட்டை நினைப்பானேன்?

மேனாட்டுடை, அதுவும் அரைகுறையாய்;
ஆட்டுவிக்கும் மேனாட்டிசை;
அர்த்தம் ஆகாத பாட்டுக்கள்;
தழுக்கி மிணுக்கித் தமிழைச் சிதைத்து
உடலை குவக்கி ஒரு கூத்து அதனைக்
கொண்டாடக் கோடி சனம்!
பண்பாடு போய்த்தான் பலகாலம் ஆயிற்றே!
நண்பா அதற்கிப்போ நாமென்ன செய்யிறது?

மணிமூன்றென்றாலோ தொலைக்காட்சி முன்
மகளிர் அணியொன்றமரும்
அது சொல்லிமாளாது!
மாளிகை போல் வீடு; வழக்கிப்போம் கார்,
சூர்க்கா ஆளணிகள்,
செல்போன் மிழற்றும் அரம்பையர்கள்,
கனவுலகம் பட்டப் பகலில் விரியும்
நம் நினைவதற்குள் நீளும் நிஜங்கள் மறந்துபோம்!

மாமியரும் வாய்த்த மருகியரும் மோதுகையில்
ஆழி புலிசூட அருகில் வர ஏலாகு!
சின்னத் திரையில் சிவகாமி உருகி அழு
பொன்னுத் துரையின் தாய், மனைவி, மகள் ருக்ஷி
கண்கள் நீர் மல்க, கசிந்து கசிந்துருக,
என்னத்தைச் சொல்ல! எவர்க்காய் அழுவது நாம்!
பண்பாடு போய்த்தான் பலகாலம் ஆயிற்றே!
நண்பா அதற்கிப்போ நாமென்ன செய்யிறது?

ஷம்பூ, வின் முன்னே தலைவணங்கி நிற்கின்றோம்,
'விம்' பூசுகின்றோம் புளி சாம்பல் விட்டுவிட்டோம்!
பிளாஸ்டிக் பூ மாவிலையும் தோரணமும் பிளாஸ்டிக் கே
பிளாஸ்டிக் கில் தட்டு, கரண்டி பிறபொருள்கள்!
ஒற்றைக் கடுக்கன், ஒருதோளி லே கமறா,
கற்றைச் சடை, முழுங்கால் மூடக் காற்சட்டை
நல்லூரான் வீதிநடை பயிலக் கண்டியனோ?
எல்லாப் புகழும் ஏ-நைனுக் காட்டும்!
எங்கே இது போய் முடியும்? எம்மக்களாகு
அங்க அடையாளம் தவிர, அனைத்துமே
அச்சாறாய்ப் போக, அடுத்த தலைமுறை
அச்சா எனத்துள்ளி ஆர்ப்பரிக்கப் போகிறது!

பண்பாடு போய்த்தான் பலகாலம் ஆயிற்றே!
நண்பா அதற்கிப்போ நாமென்ன செய்யிறது?

(தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவை நடத்திய பாரதி நினைவுக்
கவியரங்கம் , 11.09.2003)

அமைதிப் பொங்கல்

நேற்று வந்த செய்தி காதைக் குளிரவைத்தது
நெஞ்சிலுள்ள நோவுபோக நீவி விட்டது
ஊற்றெடுக்கும் உணர்வு விண்ணை முட்டி மோதுது
உவகை பொங்கி அலையெறிந்து கரையுடைக்குது
காற்று மல்லி வாசங்கொண்டு கமகமக்குது - வீணா
கானம் உள்ளம் கொள்ளையிட்டுக் கனவை மீட்டுது
வேற்று நாட்டு மக்கள் எம்மை வியந்து நோக்குறார்
மீண்டும் ஈழநாட்டு மண்ணில் அமைதி பூக்குதாம்!

வேட்டுச் சத்தம் கேட்ட நாள்கள் தொலைந்து போகவும்- சீன
வெடிகொளுத்தும் அந்த நாள்கள் விரைந்து மீளவும்
நாட்டுக் கூத்து, வில்லுப்பாட்டு, கரகம், காவடி - புகு
நாடகங்கள் என்று மேடை கலகலக்கவும்
வீட்டு முற்றத்தழகுக் கோலம் அன்னை போடவும் - குத்து
விளக்கை யேற்றிக் கும்பம் வைத்துப் புதிய பாணையுள்
ஊற்றும் பால் கிழக்குப் பக்கம் பொங்கிச் சாய்கையில்
ஊர்களிலும் அந்த நாள்கள் மீள்கவே மீள்கவே!

நச்சு வாய் வீச சூழல் அச்சுறுத்தல் போய்
நாடு தாய் காற்று வாங்கிப் புத்துயிர்க்கணும்
செத்தவர்கள் பட்டியல்கள் நீளும் நாள்கள் போய் - இந்தத்
தேசம் வாழ விரும்பும் மக்கள் வரிசை நீளணும்

அச்சமின்றிக் கைகள் வீசி நாம் நடக்கும் நாள் - இன்னும்
அதிக தூரம் இல்லையென்று கவிதை பாடணும்
யுத்தபேரிகை முழக்கம் அற்றுப் போகணும் - புது
யுகத்தைக் கூவி அழைத்து நாங்கள் பொங்கல் பொங்குவோம்!

சாவிளைச்சல் கண்ட நாட்டில் போர் நிறுத்தணும்
சமத்துவத்தேர் உருள மக்கள் வடம் பிடிக்கணும்
வேர்பிடிக்கும் அமைதி ஓங்க நீரிறைக்கணும்
விரியும் புவைக் கருகொணாது பாதுகாக்கணும்
தேவலோகமாக இந்தச் சிறிய தீவினை - மாற்ற
சேரவாரும் என்று மக்கள் ஆரவார மாய்
கூவ வேண்டும் ஒன்று கூடக் குரவையாடுக
கொள்ளை இன்பம் பொங்கின்று குரவை ஆடுக

போர் முழக்கம் ஓய்ந்து நாட்டில் அமைதி பூக்கவும்
புலம் பெயர்ந்து போய் இரக்கும் அவலம் நீங்கவும்
வாள் பிடித்த கைகள் மீண்டும் ஏர் பிடிக்கவும்
வானை நோக்கிப் பயந்த கண்கள் பூமி நோக்கவும்
ஊரைவிட்டுப் பெயர்ந்து போய் ஓர் இரவில் வீட்டிலே
ஒட்டி வாழும் சங்கடங்கள் முற்றும் நீங்கவும் - பொங்கல்
நாள் பிறந்த(து) என்று சொல்லிச் சங்கம் ஊதடா
நம்பு, நல்ல காலம் நாளை, சங்கம் ஊதடா!

போர் நிகழ்ந்து வானளாவப் புகையெழுந்த நாள்
போக, ஓமத் தீயெரிந்த புகை எழும்பணும்
ஏர் பிளந்த மண்விளைந்த நெல்கொணர்ந்தலால் - கை
ஏந்தி உண்ணும் ஈனவாழ்க்கை மாய்ந்து போகணும்
சீரழிந்து போனவாழ்வு திரும்ப நேர்பெற - ஈழ
தேச மெங்கும் அமைதி வெள்ளைக் கொடி பறக்கணும்
ஆர்முனைந்து செய்வர் என்று காத்திருக்கிறார் - மக்கள்
ஆவலோடு பொங்கும் பொங்கல் இந்தப் பொங்கலாம்!

(2004ஆம் ஆண்டு தைப் பொங்கலையொட்டி இலங்கை
வானொலி ஏற்பாடு செய்த கவியரங்கிலிருந்து)

போரின் தழும்புகள்

போரின் தழும்புகளைப் பூமி சுமக்கிறது
ஆரும் கவனிப்ப தாகத் தெரியவில்லை!

வானுயர் நிற்கும் மருதமரத்தின் பின்
தான் உளதவ் வீடு தமிழ் வீற்றிருந்த இடம்
நெல்பொறுக்கிச் சேர்க்கும் குருவிபோல் என் நண்பன்
கல்லடுக்கி மண்சுமந்து கட்டி எழுப்பியது
மக்கள், மனையாள், உறவினர்கள், நட்பென்று
ஓக்கக் குலவி உவகை அடைந்த இடம்
மாணவரைச் சேர்த்து தமிழை வளர்ப்பதற்கு
ஆன பணிகள் அரிகில் முயன்ற இடம்!
பாடுபாடாகப் படைநடக்க மக்கள் எல்லாம்
கூடுகுலைந்த குரு விகளாய் ஊர் தேசம்
இன்றி அலைய, குடும்பத்தோடு என் நண்பன்
வன்னிபோய்ச் சேர்ந்தான்
மருதமரக்கு நான் ஓருநாள் போனேன்
முகப்பில் ஒரு போட் தொங்கக் காண்கின்றேன்
"தேனார் மதுச் சாலை" என்றும் திறந்திருக்கும்!
வாசலிலே மோட்டார் சைக்கிள், கார் வாகனங்கள்
பூசல் அகிகம்! புதுப்பிறவி வீடு எடுக்க
விக்கித்து நின்றேன் தமிழ் வீற்றிருந்த இடம்
இக்கதிக்குள்ளாகி இருப்பது எனை வருத்தும்!

வீதியெலாம் கோயில், விழாக்கோலம்,
காதுகளை போதுவதோ இங்கு மலிவான சங்கீதம்
ஊருக்கு அவர் பெரிய புள்ளியெனில் பேர் நிறுவ

கோயிலொன்று வேணும், குருமார்க்குப் பஞ்சமில்லை!
ஆகமத்தைப் பார்த்தால் அலுவல் நடக்காது
வாகனத்தில் தாவி வறுகுகிறார் அந்தணர்கள்!
கோயில் குளம் என்று சொல்வது முன்னாள் மரபு;
கோயில் தெருவில்! - குளமெங்கே தோண்டுவது?
போதாததற்கு, புகலிடத்தே கோயில்கள்
தோதாக அங்கும் தொடரும் விழா அமளி!
ஆண்டவனை அல்ல மணிதீர்களைச் சுற்றி எங்கள்
நீண்ட வழிபாட்டு மரபு நிகழ்கிறது!

வெந்து தணியாது மெடாய்க் கனவது மண்
வந்திறங்கினார்கள் மகராசர்! மக்கள் நீர்
பட்ட துன்பம் வெய்யிற் பனியாய் அகன்று போம்
எட்டும் அமைதி! இனிமேல் வடகிசைக்குப்
பாதை திறக்கும்; பவனியிலே நாம் வருவோம்;
ஆதவினால் வாக்களிக்க வேண்டும் எமக்கென்றார்;
"சந்திரிகா போவார், சரித்திரத்தை நான் படைப்பேன்
மந்திரிநான் என்று மனத்திறந்தார் மற்றொருவர்!
எங்கள் சனங்களுக்கு என்ன நடந்ததுவோ
பொங்கி எழுந்தார்கள் புக்குலகம் காண்பதற்கு!
மாரிக்குளிரும் உடுக்கொலியும் வேப்பிலையும்
ஆரை உடுக்கொண்டு எழுந்தாடச் செய்யாது!
வாக்குகளைப் போட்ட மகிழ்ச்சியிலே கைகாலை
நீட்டினார், சோம்பல் முறித்தார், மறந்து விட்டார்!
மண்ணெய்க் கானோணம், மாமாயம் ஆயிற்று
விண்ணைத் தொடுதே விலைவாசி! இங்கு வந்து
வானத்தை வில்லாக்கி மண்ணைக் கயிறாக்கும்
ஞானத்தைச் சொன்னோர் நடந்த திசையறியேன்
சந்நதம் கொண்டாடும் தமிழருக் கொன்றுரைப்பேன்
என்னை உடுக்கடிக்க மட்டும் அழைக்காதீர்!

(அகில உலக இந்து மாநாட்டையொட்டி, 2003. மே மாதம்
இணுவிலில் நடந்த கவியரங்கில் பாடியது)

பூவதங்குது

தாய் இழந்தவளோ - இவள்
விடிழந்தவளோ - தன்னை
ஆகரித்திட யாருமற்றவளாய்,
அலைந்தவளோ - இந்தப்
பூவதங்குதல் யாருளத்திலும்
புயல்கிளப்பலையோ!

(தாயிழந்தவளோ)

உருக்குலைந்தவளோ - இவள்
ஓய்விலாதவளோ - கொடும்
நெருப்பு வெக்கையில் குருக்காமிப்படி
நீள நிற்பதுவோ - இந்தப்
பூவதங்குதல் யாருளத்தையும்
புழிந்து போடலையோ!

(தாயிழந்தவளோ)

வாழப்பிறந்தவளோ - இவள்
மாளப் பிறந்தவளோ - செக்கு
மாடு போல் சமையோடுந்தகமும்
மாய்வதே விதியோ - இந்தப்
பூவதங்குதல் யார் வயிற்றிலும்
புளிகரைக்கலையோ!

(தாயிழந்தவளோ)

சுனாமி தந்த சோகம்

பழி சுமந்த தலைமுறை ஆகினோம்
பாவிப் பேரலைக்கோ பலி ஆகினோம்!

(புழி)

விழிபெருக்கும் நீர் வற்றுவதாய் இல்லை
வேதனைப்பெருமூச்சு ஓயவே இல்லை

(புழி)

அழுவதால் இது தீரும் கவலையோ
ஆறக்கூடிய நெஞ்சகப் புண்களோ!
தொழுகை, பூசை, ஆராதனை என்றுள
சோகம் ஆற்றும் வழிவகை தோல்வியோ

(புழி)

பெற்ற பிள்ளையைவாரிக் கொடுக்கவள்
பிக்குக் கொண்டவள் போல விழிக்கிறாள்
பெற்றவர் தம்மை இழந்த குழந்தைகள்
பேதலித்துத் திகைத்துத் தவிக்கிறார்

(புழி)

மொழி தரும் சொற்கள் பொருளை இழந்தன
மூச்சிருந்தும் இறந்தவர் ஆயினோம்
அழிவிலும் - இது பேரழிவல்லவோ
ஆண்டவன் அந்த நேரம் இங்கில்லையோ

(புழி)

வைகறை

புலரும் பொழுதில் நெஞ்சம் பனித
உணர்வு பெறுகிறது
பறவை இனமும் ஓளியை வாழ்த்தி
பாடி மகிழ்கிறது

(புலரும்)

பனியில் நனைந்த புல்லின் இதழில்
அழகு பொலிகிறது
இனிமை இயற்கை முழுதும் எதிவும்
எங்கும் தவழ்கிறது

(புலரும்)

தென்றற் காற்று காதில் புதிய
சேதி சொல்கிறது
இன்றைப் பொழுது இனிது இனிது
என்றே சொல்கிறது

(புலரும்)

நேற்றைத் துயர்நெருடல் மெல்ல
மெல்ல மறைகிறது
வாழ்க்கை இனிது என்ற நினைவு
மகிழ்ச்சி தருகிறது

(புலரும்)

உன்னை நினைக்கும் போதில் உள்ளம்
உயர் எழுகிறது
அன்னை என்று சொல்லச் சொல்ல
அமைதி வருகிறது

(புலரும்)

கவிஞர்,

சொற்பொழிவாளர்,

விமர்சகர்,

மொழிபெயர்ப்பாளர்

என்ற பன்முக ஆளுமை படைத்தவர் சோ.ப.

அவருடைய 'ஆபிரிக்கக் கவிதை' (2000)

சாகித்திய மண்டலப் பரிசையும்,

வடக்கு - கிழக்கு மாகாணப் பரிசையும் பெற்றது.

'வடக்கிருத்தல்' (1998) 'தென்னிலங்கைக் கவிதை' (2003)

ஆசியவை மாகாணப் பரிசு பெற்றவை.

இவருடைய இசைப்பாக்கள்

'நல்லூர் முருகன் காவடிச் சிந்து' (1986)

'முத்துச்சிரிப்பு' (2005)

இன்னிசை வேந்தர் பொன் சுந்தரலிங்கத்தின் குரலில்

ஒலிப்பேழைகளாக வெளிவந்துள்ளன.

ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களின் ஆக்கங்களை

ஆங்கில மூலம் உலகறியச் செய்யும் பணியிலும்

சோ.ப. ஈடுபட்டிருக்கிறார்.

இவருடைய மொழிபெயர்ப்புக்கள்

Journal of South Asian Literature (1987)

Penguin New Writing in Sri Lanka (1992)

Lutesong and Lament (2001)

A Lankan Mosaic (2002)

ஆசிய தொகுதிகளில் இடம் பெற்றுள்ளன.